

A BETLEHEMI CSILLAG TÖRTÉNETE

A KERESZTÉNY ANYA DICSÉRETE

Ugróczy Gyula
lelkész

A BETLEHEMI CSILLAG
TÖRTÉNETE

A KERESZTÉNY ANYA
DICSÉRETE

Ugróczy Gyula
lelkész

Ugróczy Gyula

A BETLEHEMI CSILLAG
TÖRTÉNETE

A KERESZTÉNY ANYA
DICSÉRETE

2011.

*Köszönetemet fejezem ki a könyv megjelenésért mindazoknak,
akik anyagilag vagy bármilyen más módon segítségemre voltak.
A jó Isten áldását kívánom életükre!*

A könyv a szerző magánkiadásában jelent meg
2011.

© Ugróczky Gyula, 2011.

ISBN 978 963 08 2072 1

Mindennemű szerzői jog fenntartva

A címlapon: Maulbertsch műve a Sümeg-i plébánia templomban.

A BETLEHEMI CSILLAG TÖRTÉNETE

Betlehemi királyok

Adjonisten, Jézusunk, Jézusunk!

Három király mi vagyunk.

Lángos csillag állt felettünk,
gyalog jöttünk, mert siettünk,
kis juhocska mondta – biztos
itt lakik a Jézus Krisztus.

Menyhárt király a nevem.

Segíts, édes Istenem.

Istenfia, jónapot, jónapot!

Nem vagyunk mi vén papok.

Úgy hallottuk, megszülettél,
szegények királya lettél.

Benéztünk hát kicsit hozzád.

Üdvösségünk, égi ország!

Gáspár volnék, afféle

Földi király személye.

Adjonisten, Megváltó, Megváltó!

Jöttünk meleg országból.

Főtt kolbászunk mind elfogyott,
fényes csizmánk is megrogyott,
hoztunk aranyat hat marékkal,
tömjént egész vassfazékkal.

Én vagyok a Boldizsár,

Aki Szerecseny király.

Irul – pirul Mária, Mária,
boldogságos kismama.
Hulló könnye záporán át
alig látja Jézuskáját.
A sok pásztor mind muzsikál,
meg is kéne szoptatni már.
Kedves három királyok,
jó éjszakát kívánok!

József Attila ebben a meghatóan szép versében, *Máté* evangéliumát használta fel. A lángos csillag a *Máténál* leírt titokzatos csillagot jelenti, ami elvezette a napkeleti bölcseket az újszülött Messiás királyhoz Betlehembe.

A szentírási történetet olvasva, az elmúlt évszázadok során sokakban felmerültek a következő kérdések:

– Mi volt az a titokzatos csillag?

– Melyik évre tehető ez a történet?

– Kik voltak a bölcsek és vajon honnan jöhettek?

– Mi indította őket, hogy felkeressék az újszülött Messiás királyt?

Most képzeletben menjünk el Prága fölé, időben pedig vissza az 1603-as és 1604-es évekre.

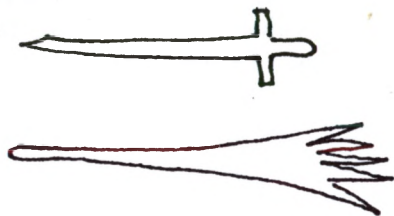
Kepler János prágai csillagász, aki először tudta számolni a naprendszer csillagainak a pályáját, 1603-ban látta a Jupiter és a Szaturnusz együttállását. Amikor két csillag látszólag megközelíti egymást, ezt együttállásnak, vagy konstellációnak nevezik a csillagászok.

1604 októberében az együttállás helyéhez közel, egy szupernóva fellobbanását észlelte. Arra gondolt, hogy a Jupiter és a Szaturnusz együttállásának következménye a szupernóva, és ehhez hasonló lehetett a betlehemhi csillag. Ezt a csillagászok elvetették, mert a szupernóva alkalmatlan a neki tulajdonított betlehemhi szerepre és másként jön létre. Csillagpárosból alakul ki. Történhet úgy is, hogy egy gyorsabban fejlődő csillagnak nagyobb lesz a tömegvonzása. Ezért a másik csillag anyagát apránként magához vonzza, mintha kannibál módra felfalná. Amikor bizonyos sűrűséget elér, felrobban. Néhány hétig vagy hónapig milliószor erősebb fényjelenséget produkál. Ezután különös formájú, szép, gázköd lesz belőle. Így jött létre a Rák-köd is. A Krisztus előtti és utáni évszázadban nem volt szupernóva jelenség, tehát ez nem lehetett a betlehemhi csillag.

Kepler, az akkor ismert csillag táblázat segítségével már tudta, hogy Krisztus előtt 7-ben háromszor közelítették meg egymást a Jupiter és a Szaturnusz. Sejtette, hogy ennek az eseménynek már valami köze lehetett a betlehemhi csillaghoz.

Üstökös szintén nem jöhet számításba, mert szerencsétlenséget és halált jelentett abban a korban. Kard és tör formája félelmet keltett. Jéggé fagyott gáz, por, és nagyobb kődarabok alkotják. Ellipszis pályáján a naphoz közelebb kerülve a gázok párologni kezdenek és a kiszabadult por és kövek hozzák létre a fénylő fejrészt. A gázokból jön létre a csóva, mely körülbelül százmillió kilométer hosszúságával is kicsinek tűnik a földről a nagy távolság miatt. A Halleyről elnevezett üstökös Krisztus előtt 12-ben volt látható, de ez messze esik Krisztus születésétől. Más üstökösről nem tudunk abból az időből.

Szóba hozható még a Jupiter és a Vénusz együttállása, ami Krisztus előtt 3-ban kezdődött és a következő évben, kettőben fejeződött be. Egyetlen erősen fénylő csillagnak lehetett őket látni. Ezután a Jupiter a Marssal is szoros együttállásba került. Ez nem lehetett a betlehemhi csillag, mert Heródes, Krisztus előtt négyben halt meg.

Egy lázadás alkalmával a súlyosan beteg Heródes a lázadókat máglyán elégettette. Josephus Flavius zsidó származású történétíró megjegyezte, hogy ezen az éjszakán holdfogyatkozás volt. Heródes nemsokára meghalt. Teljes holdfogyatkozás Krisztus előtt 5-ben volt, de a következő év húsvétja előtt 4-ben Heródest már el is temették. Krisztus előtt 4-ben, március 13-án is volt részleges holdfogyatkozás, de a történészek szerint nem valószínű, hogy ez volt a kivégzések napja.

A későbbiekhez jó tudni, hogy Heródes híres volt nagy építkezéseiről és hírhedt volt vérengzéseiről, ami hatalomféltéséből eredt. Megölette három fiát, feleségét, anyósát, vejét, apósát és több ezer alattvalóját. Még jótevői sem kerültek el a kivégzést, beteges hatalomféltése miatt. Mindenki rettegett tőle.

Időszámításunk Jézus Krisztus születésétől kezdődött. Dionysus Exiguus római apát Diocletianus császár 248-adik évében úgy számolta, hogy Krisztus születése pont 532 éve történt. Az apát azonban tévedett számításainál. Mivel akkor a nullát a római számításban nem ismerték, ez már jelenthetett egy év hibát. Vélhetőleg nem számolt azazal sem, hogy Augustus császár négy évig már uralkodott Octavianus néven. Ez öt év. Természetesen más hibák is lehettek, amelyekről nem tudunk. Tény, hogy Heródes Krisztus előtt 4 nyarán már nem élt.

További támpontot jelent egy népszámlálás, illetve vagyonösszeírás, amiről Lukács beszámol Evangéliumában.

„Ebben az időben történt, hogy Augustus császár rendeletet adott ki, hogy az egész földkerekséget írják össze. Ezt az első összeírást Círusz, Szíria helytartója bonyolította le. Mindenki elment a maga városába, hogy összeírják. József is felment Galilea Názaret nevű városából Júdeába, Dávid városába, Betlehembe, mert Dávid házából és nemzettségéből származott, hogy összeírják feleségével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. Ott tartózkodásuk alatt elérkezett a szülés ideje. Mária megszülte elsőszülött fiát, bepólyálta és jászolba fektette, mert nem jutott nekik hely a szálláson.” (2,1-7)

1555-ben a későbbi I. Ferdinánd császár követségben járt II. Szulejmán szultánnál. Angóra városában – a görög időkben Ancyra – a mai Ankarában felfigyelt egy régi épület falába véssett latin szövegre, mely Augustus császár tetteit örökítette meg. Az épület Róma istenasszony és Augustus temploma volt valamikor. A már megrongálódott építő-

köveket elkérte a szultántól. Monumentum Ankyranumként tartjuk számon a rendkívül értékes „Ancyrai emléket”.

Ugyanaz a szöveg görögül is megvolt, mert itt többnyire görögül beszélők éltek. Ezen olvasható, hogy Krisztus előtt 8-ban volt összeírás. Előtte, majd utána 14 éves időközönként. Vagyonösszeírások voltak az adó meghatározása érdekében. A Krisztus előtt nyolcban elrendelt összeírás, az akkori közlekedési és szervezési viszonyok között, 7 tavaszára juthatott el Szírián keresztül Izraelbe a megvalósulás állapotáig. Ezt alátámasztja az, amit betlehemi csillagjelenségnek nevezünk. Az is Krisztus előtt 7-ben volt. Ha a jelenlegi évek számához hozzáadunk 7 évet, minden valószínűség szerint, az lesz Krisztus születési éve. Azonban, ha valaki a nulladik évet is hozzáadja, akkor ezt leszámítva Krisztus előtt 6-ra kell minden eseményt tenni. Ezt elvethetjük.

Most közösen gondolkozzunk arról, hogy vajon mi lehetett a betlehemi csillag.

Az biztos, hogy nem volt mindenki számára feltűnő csillagjelenség, mert Heródes, a főpapok, az írástudók és Jeruzsálem népe csak a mágusoktól hallott róla.

A babiloni templomvárosban Szipparban éltek a mágusok, vagyis a csillagászok, a magyar fordítás szerint a bölcsek, akik pogány papok voltak. A vallás és az állam szolgálatában végezték csillagászati megfigyeléseiket. Itt élt Kr. e. 320 körül Kidinnu csillagász, akinek a nap,

órákra történő beosztását köszönhetjük. Éjszakánként figyelték a csillagos égboltot, a szemmel érzékelhető jelenségeket.

Képzeletben utazzunk el Babilonba a mágusok városába, időben pedig a Krisztus előtti hetedik évhez.

Már Krisztus előtti évszázadokban, egészen a Kr. u. hatodik századig készítették ékirásos feljegyzéseiket agyagtáblákra a csillagos ég változásairól. Ezek egy része ma is megvan Múzeumokban. Elődeiktől és saját régebbi feljegyzéseikből tudták, hogy milyen események

fognak ismétlődni az égbolton, ahogyan az már az előző évtizedekben és évszázadokban is megtörtént.

A Berlini Állami Múzeumban őrzik azt a táblácskát, melyen a Kr. e. 7-ben bekövetkező csillag jelenségeket írták le, mert a feljegyzésekből ezt előre kikövetkeztették, vagyis „kiszámították”.

4. kép.

Az agyagtábla rejtélye a fejezet végén olvasható.

A British Múzeumban is őriznek táblát, melyen az év el-

ső nyolc hónap csillag jelenségeiről és a két csillag együtt állásáról írtak. Előre jelezték, hogy a Jupiter ebben az évben március 16-án fog hajnalban felragyogni, majd a Szaturnusz április 7-én.

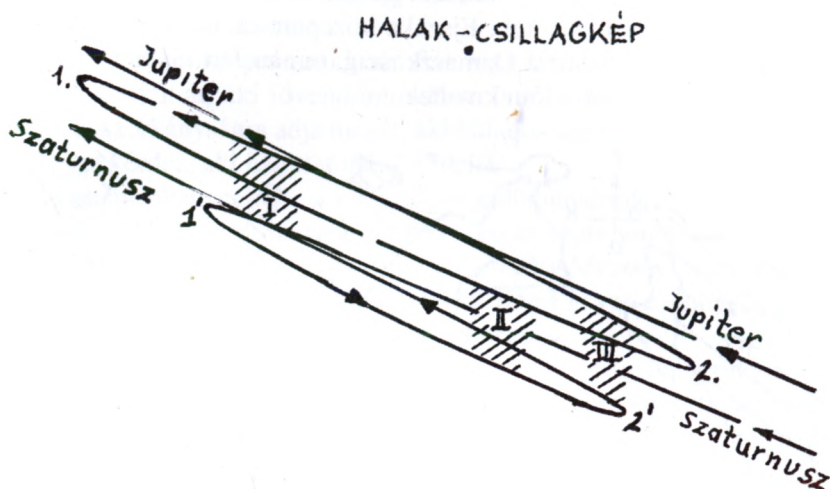
A csillagászokat már éjfél után ébreszthették szolgálai, hogy láthassák a két csillag hajnali felragyogását, mivel hetekkel előbb, eltűntek a nap fényében.

A Jupiter az uralkodók csillaga volt, a Szaturnusz a zsidók csillaga. A csillagászok arra a következtetésre juthattak az elődeiktől örökölt hiedelmek alapján, hogy a Jupiter hajnali felkelése egy uralkodó születését jelzi, míg a Szaturnusz a zsidók csillagaként egy zsidó uralkodó születését. Abban az időben a csillagjóslás is tudománynak számított.

A nagyobb pályán mozgó, de gyorsabb és sokkal fényesebb Jupiter májusban, szeptemberben és decemberben utolérte a lassúbb, halványabb és kisebb pályán mozgó Szaturnuszt, majd le is hagyta. Amikor utolérte, látszólagos együttállás jött létre. Ez mindháromszor

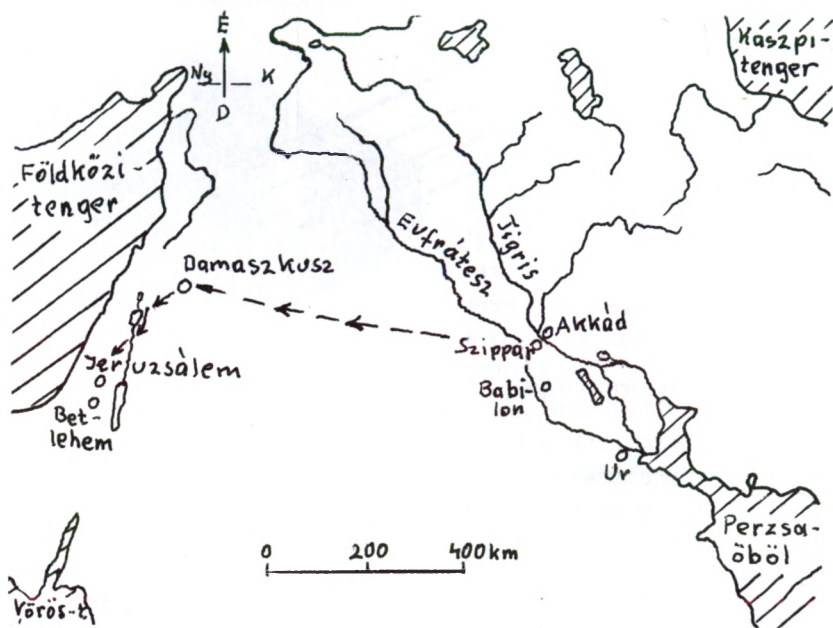
a Halak csillagképében történt, ami a palesztin népek csillagképe. Ide tartoztak a zsidók is. Kelet felől volt a felkelésük és nyugat felé látszottak haladni.

I. ábra. Magyarázat a fejezet végén

Joggal feltételezhetjük ezekről a bölcs csillagászokról, hogy ellenőrizni akarták az elődeiktől tanultakat. Mivel minden arra irányította a figyelmüket, hogy a zsidóknál és a királyi családban, tehát Heródesnél kellett megszületni az új királynak, ezért indultak el Jeruzsálembe. Nem tudjuk, hogy mikor indulhattak el, a második együttállás előtt, vagy éppen a második együttállás közeledését vették figyelemzetetésnek, ami szeptember vége felé be is következett. Levéltárunkban valószínűleg nem találtak feljegyzést a látottakról, mivel ugyanabban a csillagképben, a Halak csillagképében, hatszáz és nyolcszáz év között változó időnként történik meg ugyanaz az esemény. Egyszeri találkozás 20 évenként, háromszoros pedig 258 évenként az állatöv más-más csillagképben látható. A tapasztaltak alapján gondolhatták, hogy a sokasodó rendkívüli csillag események sürgetik őket az elindulásra. 1200 kilométert kellett megtenniük. Napi 25–30 kilométerrel számolva és kedvező körülmények között, 6–8 hétig tarthatott az út.

Keletről nyugati irányba haladtak. Nappal a csillagokat nem láthatták, az éjszakai égbolton pedig nem előttük voltak, hanem bal kéz felől. Ekkor már jórészt déli irányból lehetett látni őket és nem a hajnali égbolton, hanem már az esti órákban. Lassan vonultak nyugati irányba, amerre a bölcsek is mentek. Éjszaka közepére eltűntek. Így látták a „Via maris” úton haladva Damaszkuszig, onnan Jeruzsálem felé déli irányba fordulva, már előttük voltak.

A csillag nem úgy vezette őket, ahogyan azt egyszerűen elképzelték az emberek, lefestették a művészek, ahogyan azt gyerekként gondoltuk a Szentírást szó szerint értelmezve. Maguk a bölcsek mondták Heródesnél: „Láttuk csillagát napkeleten...” Útközben nem vezette őket előttük haladva. Hajnali felkelésük napkeleten volt, a napkeleti égbolton.

Nem csillagokról ír az evangélium, vagyis nem többes számban. Az új, egyedüli örökre uralkodó királyt a Jupiter, a királyok csillaga mutatta meg Máté evangélistának és a zsidó népnek. Beteljesedik a Szentírás, ahogyan Bileám próféta jövendölte:

„Csillag tűnik fel Jákob (törzséből),
jogar sarjad Izraelből.” (Számok könyve 24,17/b)

A jogar is a királyi hatalom jelképe.

A zsidóknál tilos volt a csillagjóslás, ahogyan Mózes Második Törvénykönyvében írva van.

„Ne akadjon közted senki, aki fiát vagy lányát arra készteni, hogy tűzön menjen át, aki jövendőmondásra, varázslásra, csillagjóslásra, vagy boszorkányságra adja magát, aki bűbájosságot űz, szellemet vagy lelkeket kérdez, aki halottat idéz.” (18,10)

A mágusokat segítette a helyszín megállapításánál a Szaturnusz és a Halak csillagképe, amelyek alapján a zsidó népre gondoltak.

A zsidók azonban csak egy csillagot vártak a Messiás király személyében. Ez viszont fontos volt számukra. Ezért is van a csillagnak valószínű vezető szerepe Máté Evangéliumában.

„Amikor pedig megszületik vala Jézus a júdeai Betlehemben, Heródes király idejében, imé napkeletről bölcsek jövének Jeruzsálembe, ezt mondván: Hol van a zsidók királya, aki megszületett? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és azért jövénk, hogy tisztességet tegyünk néki. Heródes király pedig ezt hallván, megháborodék, és vele együtt az egész Jeruzsálem.

És egybegyűjtve minden főpapot és a nép írástudóit, tudakozódik vala tőlük, hol kell a Krisztusnak megszületnie? Azok pedig mondák néki: A júdeai Betlehemben; mert így írta vala meg a próféta: És te Betlehem, Júdeának földje, semmiképpen sem vagy legkisebb Júda fejedelmi városai között: mert belőled származik a fejedelem, aki legeltetni fogja az én népemet, az Izráelt.”(Mt 2,1-6. Károli Gáspár ford.)

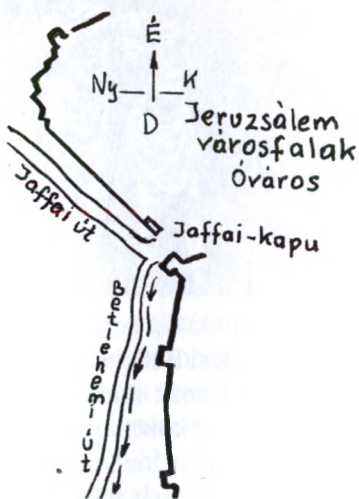
Heródesről már tudjuk, hogy ő miért ijedt meg. Feltette hatalmát. A nép azért ijedt meg, mert tudták, hogy újabb vérengzésbe kezd a király. Erről a bölcsek mit sem sejtettek.

Mikeás próféta Betlehembe jövendőlte meg a Messiás születését. Ezért a bölcseknek Jeruzsálemből Betlehem felé kellett fordítani a figyelmüket, amint erre a papok és az írástudók a Bibliából érveltek. Amikor a főpapok és az írástudók az ősi Szentírásból felolvasták a 7–8 száz évvel korábban élt Mikeás próféta jövendölését és magyarázatot is fűztek hozzá, már sejthették, hogy nem agyrémet kergetnek. Mivel a bölcsek többnyire pogány papok lehettek, most Istentől jött üzenetet kaptak, egy tőlük merőben más nép egészen más vallásától a zsidó főpapoktól és írástudóktól. Az első csalódásukat hatalmas belső öröm válthatta fel. Mégiscsak teljesedni látszanak, amiért elindultak!

„Erre Heródes titokban magához hívatta a bölcseket és pontosan megtudakolta tőlük a csillag feltűnésének idejét. Aztán elküldte őket Betlehembe: „MenjeteK – mondta –, s szerezzetek pontos értesülést a gyermek felől. Ha megtaláltátok, jelentsétek nekem, hogy én is elmenjek és hódoljak neki. Azok meghallgatták a királyt és útra keltek. S lám a csillag, amelyet napkeleten láttak, vezette őket, míg végre meg nem állt a hely fölött, ahol a gyermek volt. A csillagot meglátva nagyon megörültek.” (Mt 2,7-10)

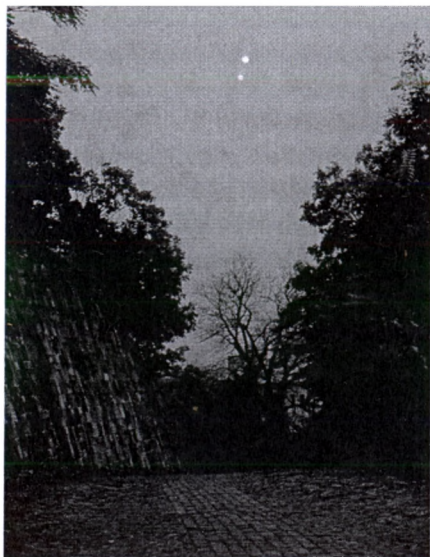
Ettől kezdve Heródes titkos szándéka miatt, gyorsan kellett peregni az eseményeknek és nyilvánosság nélkül, amiről ekkor még a bölcsek sem tudtak.

Ha a csillagok szerepét nézzük, a következő gondolatokat ébreszthetik bennünk. November 13-án két csillag állni látszott és részben az előtte és utána következő napokban is. Az esti égbolton Jeruzsálemtől déli irányban, Betlehem felől lehetett látni a két csillagot. Ezekben a napokban, a naplemente Jeruzsálem felett fél hat körül volt. Ebben az órában, de még a kapuzárás előtt kellett elhagyniuk a várost.

A Jaffai-kapun léptek ki, ahonnan Betlehembe vezet az út.

Az esti égbolton ott ragyogott előttük a Jupiter kiemelkedően erős fényével, közel az útirányukban Betlehem felől. Kis eltéréssel volt alatta a gyengébb fényű Szaturnusz. A kétórás út során, kissé délnyugat felé látszottak elmozdulni a csillagok, ami még megfelelt a bölcsek úti céljának. A bölcsek újból megbizonyosodhattak feltevéseik helyességéről, ami megint kitörő örömet jelenthetett. Azt sugallhatták a csillagok: „– Íme előttetek járunk és most ti is megérkeztek a kersett helyhez és személyhez”.

Ekkor nem együttállásban volt a két csillag, de közel egymáshoz.

Amint az előzőekben már tárgyaltuk, a csillag nem ment előttük, csak így érzékelték és mi is így érzékeliük, ha egy csillagra nézve megteszünk néhány lépést vagy hosszabb utat.

8 kilométert kellett megtenniük Betlehemig, ami körülbelül 2 órányi időt jelentett. Mint már említve volt, nagy a valószínűsége, hogy alkonyatkor indultak el és ezért sötétben érkeztek Betlehembe. Így nem keltett feltűnést a különös kis karaván és Heródes betlehemi emberei nem láthatták megérkezésüket és azt sem, hogy melyik házba tértek be.

Betlehem közelébe érve elhaladtak Ráchel feltételezett sírjánál, aki az egyik ősatyának, Jákobnak volt a felesége. Jákob a zsidó nép tizenkét törzsének az atyja. Ha valaki értett ott ebből a jelnek mondható helyről, eszébe juthatott Jákobnak a jövődöleése fiáról Júdáról.

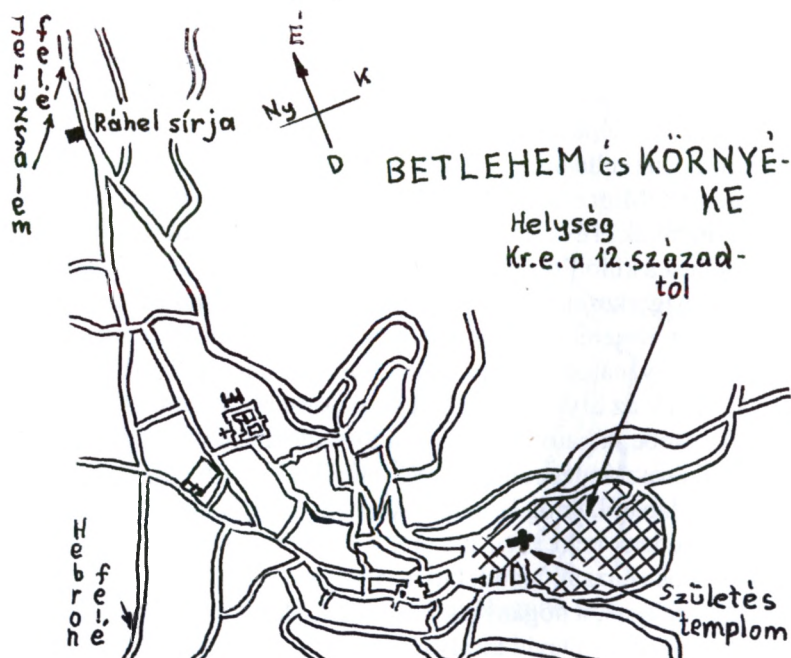
„Fiatal oroszlán lesz Júda,... Nem tűnik el a jel Júdától, sem a királyi pálca a lábától, amíg le nem róják neki az adót és a népek nem engedelmesskednek neki.” (Ter 49,9a,10)

És íme, most hozzák ajándékukat a pogány népek képviselőiben a napkeleti bölcsek, a pogány isten papjai, a Messiás királynak, aki Júda nemzetiségéből és Dávid király családjából származik.

Betlehemhez közeledve, jött egy váratlan meglepetés, az állat-övi kúpos fényjelenség, ami Betlehemre mutatott, és amelynek csúcán a két csillag ált. Égi látványosságban igencsak bővelkedtek a bölcsek. Újabb pecsét jött vállalkozásukra.

A sír után körülbelül egy kilométerre, ha az út vonala olyan volt, mint most, keleti irányba fordult az út, majd visszafordult nyugatnak és az ősi Betlehemhez érkezve, újból kelet felé. Ennek megfelelően hol jobbról, hol balról, vagy maguk előtt láhtatták a

két csillagot. A fordulókban hányszor gondolhatták, hogy a két csillag újból és újból ugyanarra a házra mutat és esetleg ezen az alapon találtak rá a házra, vagy az utolsó fordulónál, amelyik ház fölött állni látszott a két csillag, oda tértek be és valóban ott találták a gyermek Jézust, ezt alighanem örökre titok fedi.

„S lám, a csillag, amelyet napkeleten láttak, vezette őket, míg végre meg nem állt a hely fölött, ahol a gyermek volt. A csillagot megpillantva nagyon megörültek.

Bementek a házba, és meglátták a gyermeket anyjával, Máriával. Leborultak és hódoltak neki, majd elővették kincseiket és ajándékot adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát.” (Mt 2,10-11)

A bölcsek nem az istállóba mentek be, hanem a házba. Jézus valószínűleg tavasszal született. Lukács Evangéliuma ezt írta:

„Mária megszülte elsőszülött fiát, bepólyálta és jászolba fektette, mert nem jutott nekik hely a szálláson.

Pásztorok tanyáztak a vidéken kint a szabad ég alatt, és éjnek idején őrizték a nyájukat. Egyszerre csak ott állt előttük az Úr angyala és beragyogta őket az Úr dicsősége. Nagyon megijedtek. De az angyal megnyugtatta őket: „Ne féljete! Mert nagy örömet adok tudtul nektek és majd az egész népnek. Ma megszületett a Megváltótok, Krisztus az Úr, Dávid városában. Ez lesz a jel: Találtok egy jászolba fektetett, bepólyált gyermeket.”

Egyszeribe mennyei seregek sokasága vette körül az angyalt, és dicsőítette az Istent ezekkel a szavakkal: Dicsőség a magasságban Istennek és békesség a földön a jóakarató embereknek!” (2,7-14)

Pásztorok többnyire az enyhébb időszakban tanyáztak a szabad ég alatt. Talán nem követünk el szentségtörést azzal, ha azt gondoljuk, hogy az égi forgatókönyv szerint nem kizárt, hogy Jézus a csillagok hajnali felkelése idején született tavasszal. Már csak azért is, mert néhány napos csecsemővel nem lehetett volna a menekülést véghezvinni. Nem véletlen az sem, hogy Heródes kétéves korig ölette meg a gyermekeket és nem csak a néhány hetes korúakat. Erre még visszatérünk. Tavasztól, a gyermek születésétől november közepéig, pedig eltelt körülbelül fél év.

Miért ment József Betlehembe Szűz Máriával, aki áldott állapotban volt? Itt lakhattak szülei, vagy testvérei és itt lehetett öröksége, ami a vagyonösszeíráshoz szükséges.

Krisztus után 104-ből ránk maradt egyiptomi papirusztöredék megőrizte a helytartó rendeletét az összeírásról. „...mindazoknak, akik bármi oknál fogva állandó lakhelyüktől távol tartózkodnak, vissza kell térniük saját lakóhelyükre, hogy a vagyonbevallást meg tudják tenni, és a kezelésükben levő földet megműveljék.” (P. Lond. III. 904) A családapával kellett, hogy menjen a felesége és a

gyermekei, hogy az adót a családtagok száma szerint határozhassák meg.

A szülői házhoz érve, meglepődve láthatták, hogy a ház már megtelt családtagokkal, rokonokkal. Így alkalmatlannak bizonyult a gyermek megszületéséhez, ezért mentek a házhoz tartozó barlangistállóba. A rokonok az összeírás után eltávoztak. Ezek után költözhetek a házba Szűz Mária és József, a gyermek Jézussal. (Az oikia házat is jelent a szövegben a teológusok szerint.)

A bölcsek további sorsáról csak egy mondatnyi ismerettel rendelkezünk az Evangéliumból.

„Mivel álmukban utasítást kaptak, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba.” (Mt 2,12)

Heródes király a hatalmukat féltő egyeduralkodók típusaként járt el. „Amikor Heródes látta, hogy a bölcsek kijátszották, haragra lobbant, és Betlehemben meg a környékén minden fiúgyermeket megöletett, két-éves korig, a bölcsektől megtudott időnek megfelelően. Így beteljesült, amit Jeremiás próféta jövendölt:

Kiáltozás hallik Rámában,
keserves sírás és jajgatás:
Ráchel siratja fiait,
s nem akar vigasztalódni,
mert nincsenek többé.” (Mt 2,16-18)

Újból hallhatunk Ráchelről, akinek a sírja mellett a bölcsekkel együtt, lélekben mi is elmentünk.

Miért kétéves korig ölette meg a gyermekeket Heródes? Mit jelent az, hogy „a bölcsektől megtudott időnek megfelelően?”

A Jupiter hajnali felkelése március 16-án volt. A babiloniaknál az új csillagászati év március végén vagy április elején kezdődött. Amikor Heródes szorgalmasan érdeklődött a Jupiter, vagyis a királycsillag felől, azért tette, mert neki is meg-

győződése volt, hogy akkortájt kellett születnie az új királynak. Miután a bölcsek azt mondták, hogy tavaly volt a Jupiter hajnali felkelése és ez már a második év visszamenőleg, így hát Heródes kétéves korig ölette meg a gyermekeket „a bölcsektől megtudott időnek megfelelően.”

Az öldöklésnél már nem volt Betlehemben a kis Jézus, mert a bölcsek távozása után, a következő történt az evangélium elbeszélése alapján:

„Azután, hogy elmentek, megjelent Józsefnek álmában az Úr angyala s ezt mondta neki: „Kelj föl, fogd a gyermeket és anyját, menekülj Egyiptomba, s maradj ott, amíg nem szólok, mert Heródes keresi a gyermeket, meg akarja ölni.”

Fölkelt s még akkor éjszaka fogta a gyermeket és anyját és elmene-
kült Egyiptomba. Ott maradt Heródes haláláig.” (Mt 2,13-15a)

Még térjünk vissza néhány gondolatra a bölcsekhez.

A ravennai templom egyik legrégebbi ránk maradt mozaikképe szerint, pogány papokként ábrázolják a mágusokat, akik a babiloni mitrász kultusz papjainak a süvegét viselik fejükön.

Három ajándékot hoztak, aranyat, tömjént és mirhát. Ebből gondolták a művészek és az egyszerű nép, hogy hárman voltak. Nevet is adtak nekik: Gáspár, Menyhért és Boldizsár.

A bölcsekből a középkorban királyokat csinált a jámbor képzelet az-za a céllal, hogy az uralkodók ne éljenek vissza a hatalmukkal, mert ők is elszámolással tartoznak a királyok királyának a Messiásnak.

Majd a középkorban ismert három népfaj szerint az egyiket európai emberként ábrázolták, a másikat négernek, a harmadikat kínainak, hogy ezzel kifejezzék minden népfaj kötelező hódolatát a Messiás előtt.

Kepler óta a csillagászat, a régészet, a történelemtudomány ennyivel járult hozzá ennek a rejtélyes szentírási helynek, ha nem is a teljes megfejtéséhez, de legalább egy kissé tágabb körű megismeréséhez, megértéséhez.

Budapest 2010. ápr. 6.

4. kép Az ékirásos tábla a babiloni Szippar csillagvizsgálóból való Kr. e. 7-ből. Előzetes számításokat tartalmaz a bolygók, a nap és a hold bekövetkező állására. A Szaturnusz hajnali felkelését a mi naptárunk szerint április 4-re jelzi. Ötször említi a Jupiter és a Szaturnusz együttállását a Halak csillagképében. A 8–9-ik sorban jelzi előre a két bolygó látszólagos „mozdulatlanságát” napra pontosan. A 8. sorban:...a Jupiter és a Szaturnusz a Halban, a Vénusz az Oroszlánban... A 9. sorban:...a Jupiter a Halak határán megáll. 28-án (júl. 23) korai felkelése. 29-én (júl. 24) a Szaturnusz a Halak határán megáll.

1. ábra A Jupiter és a Szaturnusz háromszori együttállása (konjunkciója) a Halak-csillagképében. I: máj. 29-től jún. 8-ig. II: szept. 26-tól okt. 6-ig. III: dec. 5–15-ig. A Jupiter első megállása (1.) júl. 24-én, a Szaturnuszé (1') júl. 24–25-én. A Jupiter második megállása nov. 12/13-án (2.), míg a Szaturnuszé nov. 13/14-én (2').

Felhasznált irodalom: Gerhard Kroll: *Jézus nyomában*,
Ponori Thewrewk Aurél: *A betlehemi csillag*.

A KERESZTÉNY ANYA DICSÉRETE

Anya és fia kegyelmi szeretet kapcsolata

Édesanyám mindig takarékoskodott a fűtéssel, villannyal, telefonnal és mindennel. A pazarlásnak tűnő dolgokat rögtön szóvá tette. Az utolsó hónapokban azonban ritkán szólt és csak szelíden kérlelve, nem méltatlankodva, vagy parancsolólag. Amikor estefelé telefonon jeleztem, hogy indulok haza, felkapcsolt villany várt az udvaron. Csalogató szeretete volt ez, hogy nagyon vár és siessek haza. Egyre nagyobb örömmel mentem haza, de sajnos, többnyire későn. Kertünkhöz érve, valami mindig felvezette

tekintetemet házunk fölé a sötét égboltra, ahonnan hunyorogtak rám a csillagok. Szemrehányóan, ha későn érkeztem haza, örömmel, amikor időben.

Ha a ház körüli karbantartási munkára volt szükség, az 1998-ban elhunyt édesapám műhelyét használtam erre. Édesanyám mindig bánatos volt ilyenkor.

– Egy papnak más dolgokkal kellene foglalkoznia. – mondogatta szomorúan.

Édesanyám halálának évének tavaszán, vagy nyár elején, amikor hosszabb idő után bementem a műhelybe, csodálatos rend és tisztaság fogadott. A műhely kisöpörve, a szerszámok katonás rendben sorakoztak a polcokon. Jóleső érzés ömlött el bennem. Amikor megköszöntem, boldog mosolygással mondta:

– Szívesen. Neked máskor is.

Csendes megelégedettség növekedett bennünk, ezen ügy miatt is.

A jó Isten ad a lelkünkbe egy kis parázsnyi, pislákoló szeretetet életünk kezdetén. Aki nem gyakorolja a szeretetet napról napra, apró kis dolgokban, annak hamvába dől, és a gőg, az önzés, az öntetszelgés, a gyűlölet pusztító lángja lobban fel helyette. Aki csinálja az apró, jelentéktelennek látszó jócselekedeteket, annak lelkében óriás lánggá válhat, a kezdeti kicsiny parázs.

Utolsó hónapjaiban, már csak nagyon visszafogottan, óvatosan szólt a régi, visszatérő rendellenes dolgokért.

– „Nagyon nehéz a táskád. Nehogy bajod legyen miatta.,,

– „Ilyen nehéz kabáttal, hamar elfáradsz.,,

Szép szemeiből nem az elégedetlenség, a kritizálás, hanem gyöngéd melegség tekintett rám. Szinte megölelt vele. Úgy áradt egész lényéből, tekintetéből, szavaiból és mozdulataiból a gyöngéd szeretet, a jóság, a szelidség, mint a rózsából titokzatosan született, folytonos illat, amit semmi nem zavarhat meg. Szelid boldogság ragyogott arcáról és szemeiből, mert megtaláltuk egymásban a szép szeretetet és jó volt egymás közelében lenni. Elmondhatatlanul boldogok voltunk, szó nélkül is, hacsak megláttuk egymást.

Amikor elmentünk egymás mellett, láttam, hogy arcán az öröm és a boldogság fényei gyulladtak. Az én lelkemet és szívemet is olyan öröm és olyan béke töltötte el, amilyent ember közelében soha nem tapasztaltam. Mintha egy láthatatlan tűz égett volna bennünk, alig érzékelhetően, és amikor a két tűz egymás közelébe ér, hirtelen, de szelíden nagygyá lobban és elárasztja egész lényünket. Nagy boldogság forrásává vált bennünk, ez a gyöngéd szeretet.

Az évek óta pusztító rák és a jóindulatú, de olykor, szörnyű kellemetlenséget okozó agydaganat miatt, nem szívesen ment a kertbe gyomlálni, kapálni, locsolni. Utolsó évében nem panaszkodott, és nem telt el nap, hogy ne bogarászott volna a kertben. Megdicsértem, hogy itt mindig szép rend van és mások is ezt mondják. Nagyon boldog volt, amikor ezt hallotta. Ettől kezdve fokozottabban szívén viselte, hogy a kert szép legyen amikor haza jövök és ezzel is kedvemben járjon. A lelkében növekvő szeretet, hihetetlen erőt és kedvet adott, enyhítette a fáj-

dalmakat. Halála előtt három héttel, szinte haldokolva, de örömmel ment a kertbe, hogy egy kicsit szépítse.

Törékeny, vékonyka, 48 kilós, ráktól csont bőr testalkata, úgy hatott szelíd lelkületével, mintha egy gyenge kis madárka tekintene rám, egy rózsafa ágán ülve. Alacsony rózsafán, szép szirmú rózsák között, akit a szép szeretet rózsailata tart még életben, a zöld levelek és a kék ég háttérben. A gyenge kis madárka már nem rebben el, ha az élet zord-sága hessent felé, mert észre sem veszi, de énekel szelíd, elcsukló hang-jával, mintha búcsúdala lenne a közelgő estéhez.

Amikor együtt voltunk a kertben, vagy kísért a kapuhoz, boldogan nézett körül és az arcára, a szemeibe ez volt írva: – Íme, neked csinál-tam, hogy szép legyen. Örülj neki.

A sok munka miatt, körülbelül huszonkét vasalatlan ing és nadrag gyűlt össze, október közepére. Gyengülő szíve miatt, már öt órakor lefeküdt. Vasalni kezdtem, amikor valamiért kijött a konyhába. Végtelenül szo-morúan nézett rám. Utána mentem a szobába. Nagyon sírt.

– „Ezt nem neked kellene csinálni, mert egy papnak fontosabb dol-gokat kellene tennie..”

Ott lebegett fájdalmának kimondatlan oka. Ezt valamikor ő szokta csinálni. Azonban a rák az elmúlt években, de különösen az utóbbi 3–4 hónapban, nagyon legyengítette.

Lassan megsimogattam a fejét és megpusziltam.

– Ne tessék sírni. Ha elvinném egyik ismerősömhöz, akkor ma két órát kellene utaznom oda vissza és három nap múlva ugyanennyit. In-kább itthon töltöm az időmet vasalás mellett. Amíg vasalok, tessék imádkozni értem. Olyan jól jönne nekem és nagyon boldoggá tenne.

Arcának felhői lassan elvonultak és végtelen béke, majd derű ült szemeibe. Úgy nézett rám, mint egy kis gyermek, akitől egy kedves dolgát elvették, de bánatos könnyeire, azonnal vissza is adták.

Reggel, amikor elköszöntem, párnái és takarói közül nézett rám.

Olyan volt a tekintete, mint a téli száraz faágon ülő kis cinke, akire a zord sűrke égről egy kicsit rásüt a nap és megfürdik a nap enyhe me-legében és fényében. Boldog mosollyal ölelte át fejemet. Éreztem, hogy az egymás iránti szeretetünk, hatalmasat nőtt bennünk, a keserves órák ellenére.

Augusztusban a kertben dolgoztam, különösen nehéz fizikai munkát. Fölmentem a verandára. Édesanyám éppen akkor jött ki a házból.

– Anyukám, én is be tudnék menni egy pohár vízért, de olyan jól esne, ha anyu adna nekem most vizet.

Ezt sokszor megtette kérésem nélkül. Most azt akartam, hogy örökre emlékezetes maradjon számomra az utolsó pohár víz, ami valóban az utolsó lett.

Arra is gondoltam, hogy töltsse be lelkét az öröm, melyet az Úr Jézus mondott: „Ha csak egy pohár vizet ad nektek valaki inni azért, mert Krisztuséi vagytok, igazán mondom nektek, megkapja érte a jutalmát, (Mk 9,41)

Sportnyelven szólva, tudatosan adtam fel édesanyámnak a ziccert. A kegyelem növekedésének ziccerét, hogy mennyei jutalmat kapjon érte.

Mosolygó arcvonása elszántságra váltott, azonnal megfordult és szinte repült a konyha felé, túlteljesítve gyengülő, halálra készülő szíve teljesítményét. Utána mentem a konyhába, nehogy elbotoljon. Boldogságtól sugárzó arccal adta át a pohár vizet. Én is boldog voltam, hogy édesanyámtól kaptam. Lágy hangon mondta:

– Tessék.

– Köszönöm anyukám.

Azon a napon az ismét növekvő kegyelem és szeretet csendes békesége töltötte be a házat. Ez napról napra növekedett bennünk.

Olyan dolgokért dicsért meg, amelyeket természetesnek találtam ezek előtt. A pár hónapja tőlem kapott, megszürkült, fürdőszobai gumi láb-rácsának fakuló színes kockáit találta nagyon szépnek. Az előszoba ajtó kicserélt zárának fényesen csillogó réz takaró lemezéről mondta, hogy úgy csillog, mintha arany lenne.

Hasonló esetek sokasága következett mindkettőnk részéről. Volt egy két dolog, ami fölött az állandó sietés miatt elsiklottam és csak halála után jöttem rá, hogy céltudatos szeretet volt Édesanyám részéről. Kár, hogy ilyen előfordulhat, amikor nem vesszük észre, hogy a másik szívből jövő szeretetből mondott, vagy tett értünk valamit, ami egyébként hétköznapiak, jelentéktelennek látszik.

A szeretet egyre nagyobb lett köztünk. Elég volt egymás mellett el-mennünk és sugárzott rólunk a boldogság, amely betöltötte az egész

házat. Hangok nélküli szeretet beszélgetés volt ez, melyhez csak egymás jelenlétére volt szükségünk.

Természetesen minden lehetőséget megragadtunk, hogy szóval és cselekedettel kifejezzük egymás iránti szeretetünket, mert hihetetlenül nagy boldogsággá vált minden és túlsordult belőlünk.

– Olyan jól összegyűjtötte anyukám a Bleicziffer Laura alapítvány banki leveleit, hogy egy sem hiányzik belőle. Nem keveredett egy sem a kidobott reklámok közé. Mind megvan. Boldogság áradt az arcáról, hogy valamit nagyon jól csinál, ezért szükség van rá. Eddig is minden szép rendben volt a házban és környékén, de ezután még nagyobb rend uralkodott mindenütt.

Már nem szóltam semmit, ha tévedett, elfelejtett valamit, vagy rosszul sikerült, amit csinált. Illetve annyit mondtam: – „Nem baj. Ez egyáltalán nem probléma. Majd máskor jobban sikerül”.

Voltak dolgok, amelyeket nem szoktunk szó nélkül hagyni és ezt tudtuk egymásról. Ha velem kapcsolatban adódott kifogásolni való, elmosolyodott és nem szólt. Hasonló esetben én sem szóltam. Mindketten a szemünk sarkából lestünk pislogva egymásra és huncutkodó mosollyal nyugtáztuk az ügyet. Ezzel is óriási változás kezdődött, mely által növekedett a nyugalom, a béke. A nehézségek ellenére, melyeket édesanyám jól látott saját magában, – a rák, a gyengülő szív, az agydaginat, a feledékenység – ennek ellenére, magabiztosabb kezdett lenni. Soha nem gondoltam arra, ha valakinek csökken a fizikai, szellemi képessége, a növekvő szeretet nem csak pótolhatja, de segít felülmúlni ezeket az alapvető képességeket.

A szeretetről tudjuk, hogy mindent elhisz, nem gyanakvó, nem tételez fel rosszat a másik emberről, ezért sebezhető és kihasználható.

Édesanyám a gázszerelőt várta október 16-án. A dolgok szerencsétlen egybeeséseként, három szélhámós jött, egy órával a megbeszélt időpont előtt. Gázszerelőknek adták ki magukat. Elvitték tizenháromezer forintját a pénztárcájából. Elkeseredett, hogy ő mindenkiben megbízik és már másodszor rabolták ki. Próbáltam vigasztalni. Másnap, ezt mondtam neki.

– Nem baj, hogy elvitték a pénzt, csak anyu maradjon. Ha szegénységben fogunk élni, az sem baj, mert boldogok vagyunk. Csak anyu maradjon és még sokáig együtt lehessünk.

A bánata, a nyugtalansága eltűnt és boldogság töltötte be újból. Csak ő kellett és nem a pénze. Az anyagi érdek nélküli szeretet örömeinek a pecsétje volt ez az eset, mindkettőnk lelkében.

Szeptemberben-vagy októberben történt. Egy délután édesanyám bement a kamrába és örömtől sugárzó arccal, letett elém egy almát a leg szebb virágos kistányéron.

– Fogyaszd el. Szétvágom. -mondta.

Kést vett elő, leült, maga elé húzta a tányért és ünnepélyes szertartásszerű lassúsággal hasította az almát. Hamarosan ott volt előttem kimagozva, négy szép szeletben.

– De jó! De jó! Nagyon köszönöm! Olyan jól esik.

Jóízűen ettem, míg a szeme sarkából figyelt, boldog mosollyal az arcán, a szemeiben. Már nem az almát ettem, hanem a szeretetét lakmároztam és ő az enyémet.

Kutatni kezdtem emlékezetem roskadozó poros polcain, hogy mivel kedveskedhetnék.

– Most jut eszembe, hogy vettem anyunak abból a finom, omlós, sárga zacskós kekszből, amit nagyon tetszik szeretni és még nem láttam az asztalon. Megkeresem és hozom.

Milyen jó, hogy ott volt a kamrában érintetlenül. A vasárnapi ünnepi kis tányérra tettem belőle.

– Tessék enni ebből a finom kekszből. Ezt nagyon tetszik szeretni. Ott lapult a polcon. De jó, hogy meglelt.

Nekem sem hiányzott az alma, Édesanyámnak sem a keksz. De egymás szeretetéből ültünk lakomát. Egymás szeretetét ettük. Ember és ember között, elképzelni sem tudtam eddig ilyent. Elmondhatatlan boldogság volt, mindkettőnk részére. Percekig ültünk szótlanul és élveztük a szeretet csodálatos mennyei ízét, zamatát. Amikor édesanyám megszólalt, gyöngédség áradt szavaiból. Teljesen közömbös volt, hogy miről beszélgettünk, csak egymás szeretetteljes hangját hallhassuk. Ez nem megjátszott érzelgősség, nem erőltetett dolog volt, hanem természetesen áradt belőlünk, valahonnan nagyon a lélek legmélyéről, ahol Isten az úr. Isten játszott húrjainkon. Ezért érdemes a hangokat hallani és létre hozni, mert ez lenne az Istentől rendelt legszebb feladatunk, az Ő eszközeiként minden ember számára.

Azt is megtapasztaltuk, hogy a szeretethez nem kellett közelségünk egymáshoz, távolból is élhettük.

Két héttel édesanyám halála előtt, amikor indulni készültem reggel otthonról, kedves hangon, mosolyogva kérlett.

– Gombold be kabátodon a felső gombot, nehogy megfázzon a torkod.

– Tele van mindkét kezem a táskákkal és a kulccsal. Amint bezárom a kaput és a kulcsot elteszem, azonnal begombolom. – válaszoltam.

Az idő nem volt túl hideg, a nyakamon meleg sál volt, nem fáztam. Mégis, amint bezártam a kaput és a kulcsot zsebre tettem, azonnal begomboltam a felső gombot. Puha, meleg szeretet áradt szét bennem, melyet a bőrömtől a csontokig éreztem.

Az arcán láttam, hogy kételkedés nélkül elhitte ígéretemet és ezért elégedett boldogság sugárzott róla. Nem kételkedett ígéretemben, úgy vette, mintha azonnal megtettem volna. Magammal vittem lelkemben, szívembe zárva, rákos, törékeny, megroppant arcának és szemeinek bizalomteljes, békés, könnyed mosolyát. Napokon keresztül kísért és nagy erőt adott. Elmondhatatlan. Amikor aznap este találkoztunk, ugyanaz a mosoly fogadott, benne kimondatlanul: „– Tudtam, hogy megteszed, amit kérek, mert a szeretet köt össze kettőnket, és a szeretet minden kérést teljesít...”

Néhány pillanatra elszorult a szívem és fájdalmában feljajdult, mert nem akartam elhinni, amit tudtam, hogy nagyon rövid idő és jön a végső búcsúnk egymástól.

Soha nem gondoltam arra és nem tudtam, hogy a szeretetet is meg lehet szeretni. Az embertárs iránt jelentkezőt, a kis sz – el irtat. Jelen esetben az édesanya és fia között kipattintott szeretetet, meg lehet szeretni és valóságosan szerelmes lehet az ember magába a szeretetbe. Megittasodhatunk ennek gyönyörűségétől. Hasonlít a táborhegyi élmenyhez. Tiszta, átlátszó, lelki és Istentől jött.

Utólag szörnyű fájdalom, hogy rövid ideig tartott ez a Táborhegy izű szeretetnász édesanyámmal. Nem véletlen, hogy, amikor utolsó heteiben, ok nélkül nem engedték haza a kórházból, kivette a nővér kezéből a kulcsot és indulni akart haza, mert ellenállhatatlanul vonzotta a szeretet a kis CSALÁDI HÁZÁBA, végtelen boldogságaink színhegyére. Azt hitték, hogy megtébolyult. De erről szó sem lehetett!

A szeretet örömeinek lelki forrásainál, a mennyei béke asztalánál, még októberben sem tudatosult bennünk, hogy már lefelé tartunk a tiszta lelki örömek Tábor hegyéről. Előttünk a getszemáni kert, ott magasodik a vérző kereszt a Golgotánk hegyén. Mindent elfelejtetett velünk a szeretet gyönyörűsége, még a láthatóan közeledő halált is. Valóságos elbűvölő gyönyörre vált és minden rosszat felejtető káprázattá, ha szeretetből beszéltünk egymással, vagy egymásnak ajándékoztuk szeretetünk cselekedeteit. Egyre jobban megszerettem a szeretetet, mert mindkettőnket boldoggá tett és szerelmese lettem, foglyává tett. Ilyenről soha nem halottam és nem tudtam. Amikor már ebben éltem és erről háromszor is prédikáltam, szeptemberben vagy októberben került kezembe egy könyv, melyben erről szólt egy mondat. Pár hónap múlva, egy templomi plakáton olvastam ugyanazt: „Jézusban tud az ember boldogságot találni, ha megszereti azt, hogy szeressen.” Ez is egybevágott azzal, amit átéltem, pecsét volt rá, hogy jó úton járok.

Az Úr Jézus tanítja: „Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szeretlek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást!” (Jn 13,34) „Arról tudják majd meg rólatok, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” (Jn 13,34-35) „Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket. Maradjatok meg szeretetemben.” (Jn 15,9) Az Atya szeretete pedig végtelen Fia iránt, hiszen Isten mindenben végtelen.

Ezt a szeretetet nem lehetett sem magunkban, sem egymásban valamiféle technikával fellobbantani. Meggyőződés, tapasztalatom és az

Egyház hivatalos tanításával megegyezik, hogy az emberben a legkisebb igaz szeretet is csak Istentől jöhet. Az ember önmagában, rosszra hajló természete miatt, csak gyűlöletre, gögre, békétlenségre, önzésre képes és csak idő kérdése, hogy mikor robban ki benne egyik – másik pusztító hajlam embertársai, vagy maga ellen. Csak a jó Isten szeretetében tűnhetnek el ezek, amikor túlcsoordul a lélekben Isten szeretete.

Édesanyámnak halála évében, április 27-én hajnalban, megjelent az Úr Jézus. Ennek fültanúja voltam a szomszéd szobából.

ÉDESANYÁM KARÁCSONYA FÉNYBEN ÉS ARANYBAN

Igaz történetem előzményét csak a jó Isten tudja. Tapasztalatom szerint, az égből eredő történéseknek, talán kevés kivételtől eltekintve, mindig van felvezetése Isten részéről. A kegyelem lassú előre haladása készíti fel lelkünket a „NAGY” találkozásra.

Többek között ilyen „előkészítés” lehetett Édesanyám „karácsonyi” találkozásához, a négy nappal előtte átélt élménye. Április 23-án részt vett az egyházközségi fiatalok és gyerekek első szentáldozási miséjén. Boldogságtól sugárzó arccal ült a templom, valójában csak imaterem harmadik ablakánál.

Emlékezetem szerint, már 10 éve nem volt elsőáldozási misén és 3 év alatt, egyetlen szentmisén vett részt. Részben nem volt, aki elhozta volna, másrészt röstellt másokat igénybe venni. Most azonban szilárd elhatározásom volt, hogy bármi áron, de ott kell lennie. Meglepetésemre, ő is teljes elszántsággal nyilatkozott erről. Nem volt más lehetőségünk, mint taxit fogadni. Még ebbe is könnyedén belement, bár eddig soha nem adott ilyesmire pénzt. Végül egy családtag elhozta.

Az elsőáldozási szentmisén minden gördülékenyen ment. A szavalások jól sikerültek, a gitáros ifjúsági énekkar kitűnően szerepelt, szólt az orgona, az oltár virágdíszítése kiemelkedő volt. Édesanyám arcáról sugárzott a boldogság, hogy az ő pap fia misézik az oltárnál. Mintha a nap gyulladt volna ki lelkében és sugárzott arcáról. Szemeivel átölelt engem, a templomot és mindenkit. Rákos kis arcán, most kevésbé látszottak a piros foltok, melynek meggyógyulásáért, évek óta hiába küzdöttünk.

Négy nap múlva, otthon aludtam Édesanyámnál a kis szobában és csütörtök virradóra történt a következő. Talán 2–3 óra körül, váratlanul felebredtem. Csodálkoztam azon, hogy rendkívül kipihentnek éreztem magam, bár mindig későn feküdtem le fáradtan és fáradtan ébredtem fel. Nem tudtam mire vélni a dolgot. Utólag jöttem rá, hogy a Láthatatlan Kéz ébresztett fel és készített fel a bekövetkező eseményre.

A két szoba közötti ajtó nyitva volt. Váratlanul, csodálatos ének hangjai áradtak felém. Édesanyám énekelte a következő éneket:

A kis Jézus megszületett örvendjünk,
Elküldötte ő Szent Fiát Istenünk,
Betlehemben fekszik rongyos jászolban,
Azért van oly fényesség a városban.

Elmondhatatlan szépséggel énekelte. Mennyei hangon, mennyei örömtől áthatva. Mintha mennyei méz csordogált volna minden szavából. Azok hallhattak ilyent, akik a mennyországba vitetvén, látomásuk alkalmával hallhatták az angyalok és a szentek énekét. Elképzelni sem lehet földi mértékkel, ami odaát van a mennyei hangokban. A legszebb művészi, vagy templomi éneklés, csak koldusszegény öltözet, azokhoz viszonyítva. Amikor Bernadettet megkérdezte Joseph Fabisch szobrász, hogy mi nem tetszik a Szűz Anya szoborvázlatán, valójában nem lehetett mit válaszolni. A mennyei kegyelem kiadását, nem lehet kőből kifaragni. Mennyei hangok, csak a mennyben, vagy a mennyből születhetnek. A földön, csak művészi szépségű hangok lehetségesek természetes körülmények között.

A mézédés mennyei hang szépségétől, megdermedve feküdtem. Moccanni sem mertem, annyira elbűvölt. Az ének után csend lett. Elhatároztam, hogy nem közvetlenül a felkelésem után, hanem elindulásom előtt kérdezem meg édesanyámat, hogy mi történt itt éjjel. Újból elaludtam és fél hatkor ébredtem fel.

Édesanyám átment szobámon, elkészítette a teámat és kitette az ebédemet. Amikor visszafelé jött, magállt a kis szoba közepén, felém fordult és ezt mondta:

– Olyan csodálatos dolog történt az éjjel. Az Úr Jézus megjelent itt a szobában. Elmondhatatlanul szép volt. Olyan fényesség áradt belőle, amilyent soha nem láttam. Elképzelni sem tudtam volna soha ilyent. Tudod, azért történt mindez, mert sokat szenvedek a rák miatt.

Lágy, kis törekeny hangján, olyan szépen, boldogan, békés nyugalomban áradtak a szavak, hogy kérdezéssel nem akartam megtörni ezeknek a szentségi perceknek az élményét. Bement a szobájába.

Felkeltem és készülődni kezdtem. Édesanyám valamiért kijött a konyhába. Ekkor kezdtem a kérdezősködést.

– Anyukám. Milyen volt az Úr Jézus? Ifjú, felnőtt, szakállas?

– Nem. A jászolban feküdt, ahogyan Betlehemben ábrázolják a művészek. Elmondhatatlanul szép volt. A Belőle áradó fényesség betöltötte az egész szobát. Soha ilyen szépet nem láttam.

– A Szűz Anya is ott volt?

– Igen. Ő is.

– A szobának melyik részén?

– Az asztal előtt és egy kissé balra.

– El tetszett énekelni „A kis Jézus megszületett örvendjünk, Elküldötte Ő Szent Fiát Istenünk...”

– Erre nem emlékszem. Valamikor, ezt sokszor énekeltük templomainkban karácsonykor.

Elindultam otthonról és átgondoltam a történeteket. Ez nem álom volt, az biztos! Igazi jelenés, ahogyan szent Bernátnál egy karácsony éjjel, de még inkább szent Bonifácnaál, lausaunei püspöknél. Az utóbbi, teljes szépségében szemlélhette az isteni gyermek sugárzó arcát. Amikor az örök boldogságról esett szó, barátai előtt gyakran ismételte: „Ha semmi egyébből nem állna a mennyei boldogság, mint az isteni arc leírhatatlan szépségének szemléletéből, semmi szenvedés nem sok e boldogság elnyeréséért!,,

Édesanyám földöntúli, mennyei édességű éneke, csak abból eredhetett, hogy valóban az Úr Jézus jelent meg neki, a mennyekiek közé ragadó jelenésben. Mennyei hangja nem volt összhangban az elmúlt évek rákos fájdalmaival, gyötrelmeivel. Énekelni sem hallottam már legalább 10–15 éve. Ilyen mennyei édességű éneklést pedig soha senkitől nem hallottam itt a földön és soha nem fogok már hallani, csak odaát a mennyben. Isteni jelenlét nélkül ez lehetetlen. Édesanyám azért nem emlékezett rá, mert a jelenés elhomályosított mindent és nagyon a lélek mélyéről jött. Viszont minden összhangban volt az énekben és a jelenésben: Isteni gyermek és fényesség.

Tovább gondolkoztam és rakosgattam a mozaik darabkákat. Betlehem, karácsony és a szörnyű rák. Ekkor hasított belém a fájdalmas felismerés. Karácsonyra édesanyám már odaát lesz. A jó Isten ezzel készítette fel őt a távozásra és a megérkezésre, engem pedig az elválásra.

A jelenés egyik kegyelmi következményeként, olyan szeretet kapcsolat alakult ki Édesanyám és köztem, amilyent elképzelni sem mer-tem soha, ember és ember között, anya és fia között.

A nyár közepére, Édesanyám szíve nehezebben dolgozott. Az addig jónak ígérkező rákos gyógyszerét betiltották. Novemberben háromszor került kórházba. Három hét nehéz szenvedés után, december 4-én, az örökkévalóságba költözött. Ott lett számára örök Betlehem és örök fel-támadás, örök karácsony és örök húsvét. A betlehemi gyermek már vár-ta őt karácsony ünnepére, ahogyan április 27-én megmutatkozott előtte.

Ez a jelenés indította el ezt a szeretet kibontakozást, még botlásaink, visszaeséseink ellenére is. Feltartóztathatatlanul haladt előre. Természetesen az is kellett ehhez, hogy a szeretetet úgy tegyük, ahogyan az Evangélium tanít rá. A világon, itt van leírva a szeretet egyetlen hatékony gyakorlása, mert ez tisztán az Istentől jön, és ezt kíséri az Úr Jézus kegyelmi adománya a legnagyobb mértékben, Egyháza és a szentségei által. Ő adja az indítást, az erőt és az alázatot, ami nélkül nincs szeretet. Csak Neki tudom tulajdonítani azt, amit átéltünk. Mi csak együtt működtünk az indításokkal, kerestük és vártuk azokat, mert ez a szeretet mérhetetlen lelki örömmel árasztotta el lelkünket. Úgy fürödtünk benne, mint tiszta napsugárban, a harmatos hajnali hűsítő levegőtől átölelve.

Az utolsó időben gyakrabban fordult elő édesanyámnál, hogy a közeli, vagy a távoli múltban történtek nagy részét elfelejtette. Sírva mondta néhányszor, hogy ez milyen lesújtó számára. Ilyenkor volt a legcsodálatosabb a szeretet munkája benne, mert szeretni nem felejtett el. Minden eddiginél találékonyabb lett a tiszta, lelki szeretetben. Halála előtt 3–4 héttel, egy ilyen feledékenységi állapot lépett fel és ezen nagyon elszomorodva sirt. Megvigasztaltam, hogy ez számomra nem jelent semmilyen problémát, semmit sem számít a kettőnk közötti békés szeretet kapcsolatban, minden mehet így tovább. Amikor egy két óra múl-

va elbúcsúztam tőle és megpusziltam, hirtelenében, világosság és melegség lobbant fel szemeiben. Olyan volt, mint a kialvó csillag utolsó békés szép fellobbanása, de tele tűzzel. Azt hihette, hogy most talált igazi örök önmagára. Elém ugrott az ajtónál és szelíd, alázatos és örömtől sugárzó arccal nyitotta ki előttem az ajtót. Nem csak, hogy erőltetett színészies nem volt, de olyan természetes és természetfeletti, egyszerűen tiszta és átlátszó, amilyent még soha senkitől nem tapasztaltam. Belülről jött, természetszerűen. Másoktól nehéz lett volna elfogadni ezt az udvariassági gesztust, de édesanyámtól, kettőnk lelki állapotában ez nemes és elfogadható volt. Nemes egyszerűségében örömtől sugárzó udvariasságát szeretetlenség lett volna visszautasítani, akár ennyit mondvá: – Ne tessék ezt tenni, hiszen én vagyok a fiatalabb.

Tekintetünkkel, de inkább szeretetünkkel öleltük át egymás szeretetét. Szerettük a másikban égő csendes, előzékeny, lángoló szeretetet, de tudatában voltunk annak is, ami bennünk égett. Ebben benne volt a fia papsága előtti mélységes tisztelet, de volt a fia előtti alázat is. Az igazi szeretet fokmérője a Bölcsességgel párosult alázat. Ez viszont növekedett, függetlenül a hullámzó szellemi állapotától. Csodálatos volt ezt látni. Ha csak ennyi csoda lett volna életemben, már ez is megérte volna az életet. Ennél jóval több adatott az elmúlt évtizedek során. A szeretet csodája volt, a romló szellemi képességek fölött.

Szerelmesei lettünk a szeretetnek. Édes rabságba terelt bennünket. Mindezt az Evangéliumnak köszönhettem és drága Édesanyámnak, aki kezdte elnézni hibáimat.

Biztos vagyok abban, hogy szeretetre lettünk teremtve egymás iránt. Az istenszeretet mellett, ez lenne az embertársi kapcsolatunk egyetlen célja. Sajnos, nagyon kevés ideig tartott és elmondhatatlan fájdalom tört fel Édesanyám halála után.

Minden családban meg kellene ízlelni a szeretetet, elsősorban az édesanyai szívből, de az apaitól is. Aligha bontakozhat ki tisztább és önzetlenebb szeretet, mint a szülő és a gyermeke között. Bár lehet, hogy ezt csak a papfiakat nevelő édesanyák kapják meg, amikor a Jó Isten jónak és elérkezettnek látja.

A vallomások könyvében, valami ehhez hasonlót írt le szent Ágoston. Gondoljunk édesanyjával, szent Mónikával való kapcsolatára a megtérése után és búcsúzásukra.

A szeretet nem forrasozhat máshonnan ebben a világban, mint a Szentírásból, az Úr Jézustól. Legfőképpen a Szentségek vételéből, különösen az Oltáriszentségből. Ez kész a szíveket megnyitni és elmondhatatlan nemes érzelmekkel megtölteni. Nincs a világon semmiféle más út a tökéletes szeretethez.

Édesanyám rendkívül nagy buzgósággal, összeszedettséggel hallgatta a Katolikus rádióban reggel a szentmisét, vagy a Mária rádióban este. Megható és épületes volt, ugyanígy a napi szentáldozása. Gyermeekien ájtatos és szemérmes volt ilyenkor. Finoman intett, hogy hagyjam őt magára, mert ezek bensőséges percek számára. Ez a legszebb örökség, amit tőle kaphattam. (Amit ma kapnak a gyerekek szüleiktől, az legtöbbször szálnalmas, vagy egyenesen siralmas és megbotránkoztató.)

Felmerül a kérdés, hogyan ítélem meg mindazt, ami köztem és édesanyám között kialakult.

Először is a legfontosabb, hogy mindezeknek megvan az evangéliumi megfelelője.

Másodszor. Egymást előre segítettük a szeretetben, a hivatásban.

Harmadszor. Én magam sem tudom tökéletesen megítélni azt, ami-
ben benne éltem és ami nem magamnak volt köszönhető. Ilyesmiről
soha nem hallottam. Az ember ilyent magában elindítani, előállítani
képtelen, mert csak a Jó Istentől jöhet. Különben másoktól is lehetne
hallani ezekről, különösen a hitetlenek dicsekednének vele, hogy Isten
nélkül képesek a magasabb szintű, tökéletesebb szeretetre. De hát pont
ők nem tudnak ilyesmiről beszámolni.

Negyedszer. Nem hiszem, hogy a kívülálló meg tudná ítélni, ha ma-
ga sem részesült ebben. Nem tűnik reálisnak, ha hozzá mérnénk mások
életművéhez, lelkületéhez, mert egyedi, de általános is lehet.

Negyven évvel ezelőtt, amikor még az egész család együtt volt, szü-
lők és gyerekek, úgy éltünk egymás mellett, hogy éreztük egymásban
Isten jelenlétét, de nem beszéltünk róla. Az is nagy béke és öröm for-
rása volt bennünk. Meggyőződésem volt, hogy a kármelita hitoktató-
jának és egyben keresztnemamának az imája miatt kaptuk akkor a
kegyelmeket. Sokat betegeskedő Édesanyám arca telt lett és néhány ki-
lót hízott. Az egész családi légkört a béke és egy csodálatos gondta-
lanság burkolta be. Vasárnapjaink a szentmisék utáni kegyelmi
boldogságtól, Isten bennünk és köztünk való jelenlététől voltak átitat-
va. Egy kicsit bánom, hogy ezt akkor nem beszéltük meg, csak éltük,
éreztük, és tudatában voltunk lelkünkben mindezeknek.

Visszatérve Édesanyám utolsó hónapjaira, egyre jobban átadtuk ma-
gunkat egymás szeretetének, a szeretettel való mennyei szent játszado-
zásnak, a kibontakozott szeretet szeretetének. Ha ez nem szakad meg
Édesanyám halálával, vagy egy két évvel korábban kezdődik, biztos va-
gyok benne, hogy mélyebb és mennyei magaslatú Isten szeretet felé ha-
ladunk, emelkedünk. Ennek már mutatkoztak jelei. Hiszen a szeretet
bűnöket töröl, fátylat borít rájuk, mélyebb lelki életre vezet, mert Isten a
szeretet. (1 Pt 4,8) Ennek következtében a lelki életemben előmenetelt ta-
pasztaltam. Testileg pedig a betegségeim is kezdtek enyhülni, szakadozni.

Az eddigiek kapcsán, mint annyi más alkalommal, felmerül a kérdés:
Valójában mi a szeretet és miért szeressünk? Ebben a világban, csak az
ember tud szeretni. Az egyedüliségben, a magányba burkolózó ember nem

tud szeretni, mert vagy nincs kit szeretnie, vagy nem tud kilépni önmagából mások felé. Önmaga szeretése önmagáért, még bizonyos kiválóságaért is, a legnagyobb eltévelyedés. Előbb utóbb súlyos lelki zavarokhoz vezet. Önteltség, rideg gög, unalom és önutálat következik belőle. „Az emberi szív szeretetre van teremtvé!” – írta Prohászka püspök atya.

Mit mond erről Üdvözítőnk az Úr Jézus? „Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” (Jn 13,34–35)

Szent János apostol keményen és határozottan fogalmaz, amikor a keresztyények Istenhez tartozását a következőhöz fűzi: „Mi tudjuk, hogy a halálból átmentünk az életbe, mert szeretjük testvéreinket.” (1Jn 3,14) Ugyancsak ő írja: „Szeretteim, szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van, és mindenki, aki szeret, Istentől való és ismeri Istent.” (1Jn 4,7) „Ezt a parancsot kaptuk tőle: Aki Istent szereti, szeresse testvérét is.” (1Jn 4,21)

Szent Péter apostol írja: „Miután lelketeket az igazságnak engedelmeskedve már megtisztítottátok az őszinte szeretetre, hűségesen szeressétek egymást, tiszta szívből.” (1Pt 1,22)

Mi volt ennek a szeretetnek a következménye?

Édesanyám olyan lelki tanácsokat tudott adni, ami a misztikusokra jellemző.

Könnyedséggel látott bele életembe, lelki problémáimba. Csodálatos béke, megnyugvás és segítőkészség áradt lelkületéből. Elmondhatatlan öröm és béke töltötte be, amikor a Katolikus rádióban a szentmisét hallgatta és áldozott.

Bármilyen változást könnyedén el tudott fogadni szeretetből.

A rák és az agydaganat miatt évek óta mondogatta, hogy megváltás lenne számára a halál. Miután megízlelte a szeretetnek eddig nem ismert mennyei kegyelmi örömét, már nem akart meghalni. Betegen is élni szeretett volna, mert lelkében nagyon boldog volt és látta, hogy én is boldog vagyok a közösen megélt szeretetünkben. Nem akart ettől megfosztani. Ezért kívánt halála előtt két héttel a kórházból haza jönni, amikor egy kicsit jobban lett.

Számomra a szeretet megszeretése elmondhatatlanul nagy öröm és boldogság volt. Ennek megfelelően, édesanyám halála ugyanekkora

szenvedést jelentett. Ekkor értettem meg igazán azt, amit Simeon mondott a Szűz Anyának: „... – a te lelkedet is tör járja át –,” (Lk 2,35). Tör volt számára, hogy a Szeretetet látta kinok között szenvedni és haldokolni a kereszten. Azt a szeretetet, amelytől az ő lelke szintén betelt és elmondhatatlan örömeiben élt. A lelkét a bűn nem sebezte meg, ennek megfelelően a szeretet tökéletes volt benne, ezért a szenvedése őriássá növekedhetett. „Akik igazán szeretik egymást, azok számára, gyötrő fájdalmat tartogat a halál.”-írta páter Rupert.

Szeretetünkben lángoló lelkemnek, tör volt Édesanyám haldoklását és halálát látni. Elmondhatatlan fájdalom. Együtt tudtam érezni a Szűz Anyával, bár az ő szeplőtelen szívének, jóval több szenvedést jelenthetett a szenvedés kelyhéből inni.

Tavasszal a kert egy részét, fehér, csillagszerű virágok sokasága lep-
te el. Sohasem láttam ezt a fajta
virágot otthon. Édesanyám min-
den nap locsolta a kertet az elmúlt
évben, még esőt követően is. Ez
hozzá járulhatott, hogy a jó Isten
és Édesanyám üzenete jelenhetett
meg. Itt éltünk, itt szerettük Istent
és egymást és itt szerettem meg a
tavaszi hófehérbe borult sárgaba-
rack, cseresznye és meggy fák
szűzi pompáját. A hófehér virág
csillagok ott, ahol verejtékük, kí-
n-
jaik hullottak a föld porára. Csillagok a földön lépteik nyomán.

Amikor kimegyek a kapun, visszanézek a kis szoba ablakra. Édes-
anyám onnan integetett utoljára, elmondhatatlan boldogságot sugárzó
arccal, 2006. november 12 – én, vasárnap reggel fél nyolc körül. Bá-
ránybelid arcocskájáról mennyei béke, földöntúli öröm sugárzott. Egy-
szerre volt számomra nagyon szép és nagyon fájdalmas. Úgy tűnt, mint
aki, félig már odaátrol integet. Édesanyám ezt ugyanúgy sejtette, mint

én. Úgy gondoltuk, ha nem veszünk róla tudomást, ha elhessentjük lelki szemeink elől, akkor, talán nem fog bekövetkezni a fájdalmas elválás. A szeretet megpróbál fölül emelkedni a kérlelhetetlen rideg tényeken. Édesanyám ebben a harmatos reggeli jelenetben, az utolsó lehetőséget használta fel búcsúzásul. Kimutatta gyengéd szeretetét, hogy édessé tegye gyorsan porló, végleg elfogyó perceinket. Jóságos, szelíd folyamként áradt arcáról, szemeiből, integető kezéből a szeretet, mint mézédés folyam, mintha azt kívánná, hogy így maradjon emlékeztünkben örökre, egymásnak szentelt életünk. Távolodó lépéseimmel az udvaron álló fenyőfa és a kerítés takarásában lassan eltűnt. Mint a folyón ringatózó fehér rózsza, méltóságteljesen távolodva és eltűnve szemünk elől. De a Szeretet újra és újra visszaadja, amikor a hétköznapi kötelességek és gondok szorítása kissé lazul.

Amikor elbúcsúztunk egymástól a konyhában, gyöngéden mondta:

– „Szépen beszélj, mert az sokat számít a híveknek.” A szentmise közben lelkemben visszhangoztak szavai. Este már jött a vészjósló rosszullet. Előtte egy héttel, amikor kivizsgáláson volt a kórházban, szentmise közben számomra megállt az idő és átsuhant lelkemben, hogy mit köszönhetek Édesanyámnak. Sok szép dolog fogalmazódott meg ott bennem, néhány másodperc alatt. Még többnek csak villanásnyi körvonalait láttam, melyek ismerősként törtek fel későbbiek során, amikor a temetési búcsúbeszédre és ennek a visszaemlékezésnek a megírására került sor.

Édesanyám megjelenve képzeletemben még ma is és szebben mosolyogva integet felém a kis szoba ablakából. Az idő nem homályosította el. Ha majd az agysejtjeim, a felbomló vérem és csődöt mondó enzimeim termelte szennyes áradatában átitatódva roncsolódnak, talán az agy felejteti fog. A szívemben, a lelkemben az ő szerető lelkű arca elfelejthetetlenül mosolyog és keze integet és hangja visszhangozni fog bennem. Mert az agy felejthet, de a szeretet soha. Odaát pedig még inkább nem felejthetjük a földi kegyelmeket melyeket kaptunk, embertársainkon keresztül. A test halála után, lelkünk tiszta tudatára ébredve, ölelő szeretettel vár reánk Édesanyánk, a túlvilági hajnal sugaraiban megfürdött arcával, szemével és lelkével.

Ott mosolyog előttem azzal a boldogsággal is, ahogyan utoljára láttam az utolsó szentmiséjén az egyházközségi első szentáldozás alakal-

mával (2006. ápr. 23.). Boldogan mosolyog és karját felém tárja örökre és változatlanul, míg majd odaát magához ölelhet.

Amikor ítéletem után megtörténhet az égi befogadás boldog szertartása, megláthatom a jó Isten hatalmas szeretet fényözönét. A fényből elő fog lépni Édesanyám. Arcán nem lesz ott a rákos seb. Erényeinek szépségétől fog ragyogni egész lénye. Az öt gyermekért vállalt áldozat, a mindvégig megőrzött szentségi élet, a töretlenül megőrzött hite az üldözések és zaklatások között, házasságának és erkölcsének hűséges megőrzése tisztán, mérhetetlen áldozat a csaláért, a teljes lemondás, az Egyház mindenek előtt valósága, elmondhatatlan szívárvány szépségben fognak ragyogni lelkében. A Végtelen Szeretet ékesíti fel mindörökre.

Egy síremlékre írt versben ez áll:

ÉDESANYÁNK

Pihenj hát e porló hant alatt,
én híven őrzöm csendes álmodat.
Vigaszom az, hogy én is ide térek
és visszaad nekem az ígért örök élet.

A vers utolsó két sorának, minden valószínűség szerint, nagy valóságértéke van.

Szent Ágoston írta a „Vallomások” könyvének első fejezetében: „..., mert magadnak teremtettél bennünket és nyugtalan a szívünk, míg meg nem nyugszik benned.”

Ez igaz. Azonban minden arra mutat, hogy Isten nem csak magának teremtett bennünket, hanem azt akarta, hogy ember az embernek legyen ajándék az Ő kezéből. Ez kiegészíti szent Ágoston gondolatát. A hit terjedésének természetes útja, hogy embertől jut emberhez. Ezért, és a másik emberben megtapasztalt, Istentől kapott erényei által válik életünk tartalmassá és alakul ki a természetfeletti szeretet közösségünk egymással.

Dr. Előd István piarista atya írta a „Katolikus dogmatika”¹ könyvében: „A halál után fokozatosan érvényesül a misztikus Test szerepe az üdvözültek életében: megtisztultan, tökéletes önátadásban és visszavonhatat-

lanul egyesülnek Krisztuson keresztül az Atyával és fogadják a boldogító szeretetnek a Szentlélekben viszonzásképpen kapott ajándékait.”

A „fokozatosan érvényesül” kifejezés érzékelteti, hogy nem lehetünk odaát sem a tökéletes mindentudás birtokában. Állandóan gyarapodni fogunk Istenből, az Egyházának adott kincseiből és embertársaink Istenben gazdagodott életéből.

A dogma könyvben ugyanazon paragrafusban a „b” pontban olvasható: „A mennyei boldogságnak krisztocentrikus² szemléletében a krisztológiai³ szempont mellett az ekkleziológiai⁴ is figyelembe kell vennünk: az egyén nem mint egyén, hanem a Titokzatos Test (az Egyház) tagjaként fogja élvezni az örök boldogságot.

„Jézus hasonlatai ugyanis nem egyéni vendéglátásról, hanem közösségi lakomáról szólnak (Mt 22,1-45 párhuzamos hely; Lk 14,15-24). Ilyen lakomák több szint és benyomást, több élményt és örömet szerezhetnek, mint az egyéni vendéglátások... A szentmise, mint az eucharishtiában (Oltáriszentségben) köztünk megjelenő Krisztus utolsó vacsorára emlékeztető és azt megjelenítő lakomája ezt a mennyei közösséget is hivatva van szimbolizálni.

Szabad gondolnunk továbbá arra, hogy egészen kifinomult és elmélyült formában tovább élnek a mennyben azok a szeretetkapcsolatok, amelyek itt a földön összefűzték az embereket: hitvesi, szülői, baráti, munkatársi stb. szeretet. Ezek azonban kibővülnek az összes üdvözültekre irányuló új szeretet kapcsolatokkal.”

Édesanyámnak és nekem, jó volt játszani a szeretettel. Nagyon boldoggá tett bennünket. Többnyire nem tudtuk, hogy mit fogunk tenni egymásért és egymásnak aznap, vagy a következő napon. Tettük, ami éppen adódott. Ahogyan a lepke rebben a szélben és sodorja a szél a maga irányába. Arra a virágra száll, amelyikhez a szél hajtotta. Nem a másakra vágyik, nem a másikat nézegeti. Úgy gyakoroltuk a szeretetet, ahogyan adódott, ahogyan az események hozták.

Nem valószínű, hogy emlékszünk arra, amikor először labdáztunk. Viszont sokan láthattuk, amikor valamelyik kisgyermek felé először dobtak labdát. Nézi, csodálja a térben pattogó, repülő, guruló labdát. Boldogsága határtalan. Kacag, ugrándoz, örömtől csendülő hangon kiáltoz, nem tud betelni az újdonság varázsával.

Ugyanúgy játszottunk a szeretettel. Boldogok voltunk vele, mint lepke a virággal, a kis gyermek az őt szórakoztató labdával. Oh, hát lehet játszani a szeretettel, sőt, csak a szeretettel érdemes a felnőtt embernek játszani! Isteni eredetű játék ez térben és időben, szívéünkben, a halhatatlan lelkünkben. Mennyei játék a földön, a lassan kialakuló mennyei embernek. A mennyeire született ember egészen más, mint a bűn terhétől félholtként vánszorgó, tönkre vert, az önmagát sárba taposó, a lelkiekre semmit nem adó.

Corona Bamberg bencés szerzetes írta „Az emberség ára” könyvében, „A mennyei ember” fejezetében: Amint Hugo Rahner mondta egyszer: van „a kegyelemnek egy homályos és édes titka, amint a földkerekségen játszadozik”. Az ember csak vele játszhat, ámulva, nagy szemekkel, mint a gyermek, és nem is nagyon érdekli, hogy a játszóter föltétlenül a saját sorsa-e, vagy még sokkal inkább a másé. A földkerekségen játszadozik a kegyelem, és a legpompásabb éppen az, hogy egyáltalán nem engedi, hogy korlátozzák és kiszámítsák. Olyan szép ez, olyan szabaddá tesz! A legkülönösebb pedig az, hogy a játékban egészen elmerült ember észre sem veszi, és hirtelen kezében tartja azt, amit oly sokáig keresett. Egyszerre tudja, mi az a mennyei, paradicsomi szabadság. Tud jó lenni belülről, rendelkezésre tudja magát bocsátani másoknak.” Megszabadult önmagától és részese az isteninek. Eggyé vált önmagával, az eseményekkel, a dolgokkal, mert egyesült a lét alapjával. Ezért dicsőítő és szerető ember, és – anélkül, hogy akarná és tudná – úgyszólván minden pórusból árad az, ami betölti, ámulatba ejtve másokat. A régi írások gyakran lefestik, hogyan csillog az ilyen ember szeme, milyen derűs egész lénye, hogyan alakul át a megjelenése. Néha túloznak is ebben, néha – mint Antal híres leírásában húszéves remetesége után – a sztoikus⁵ eszmény érvényesül, a minden szenvedélytől mentes, a logosztól⁶ meghatározott életmód. De olykor érezni, hogy a krónikás szinte reszket örömeiben: hát ilyen is van ezen a nyomorult földön, ebben a makacsul ellenálló testben és testiségben: az Istentől eltöltött, a mennyei ember! ”

Amikor majd odaát az Édesanyámmal találkozhatok, talán felzendül az égi hang: „– MENJETEK JÁTSZANI!” A szeretet játéka betölthet egy egész örökkévalóságot, mérhetetlen boldogsággal a jó Isten kegyelméből. Erre vagyunk hívatra.

2004 nyarán történt. Két kis rigót találtunk a kertben. Még nem tudtak repülni, ezért az anyarigó a földön etette őket bogarakkal, kukacokkal. Mivel sokszor jönnek arra macskák, nem volt reményteli a jövőjük. Lehoztam a padlásról a régi papagáj kalitkát és a kerítésfalból kiálló poroló vasra akasztottam. Fűből fészket készítettem a ketrecben. Faágakat dugtam keresztül a ketrecen, hogy 15–20 centit túllógjanak mindkét oldalon és elől. A rigó csak vízszintes ágra tud ülni, a ketrec oldalán képtelen megkapaszkodni. A ketrec ajtajától 7–8 centire párhuzamosan, egy vízszintes ágot is felerősítettem. Ezek után betettem a két kis rigót a ketrecbe. Ismerőseim, akik arra jártak, mind letámadtak, mondván: „– Mit gondolsz te? Ha az anyarigó meglátja a ketrecet, hanyatt homlok menekülni fog.”

Én egyrészt bíztam az anyai ösztön mindent legyőző erejében, másrészt sejtettem, hogy a rigóknak nincs mindenre kiterjedő ismertük. Ennek megfelelően bizonyos tárgyak és dolgok elleni félelmük sem, mint az embereknek.

Miután a kisrigókat eligazítottam, leültem a teraszra a ketrectől mintegy 10 méterre. Az anyarigó nemsokára megjelent. Csőréből kukacok lógtak ki. Amikor meglátott hátrébb repült, majd előbbre, aztán megint hátra. Miután érezte, hogy nem jelentek számára veszélyt, lerepült a földre, ahol legutóbb hagyta kicsinyeit és szólítgatni kezdte őket. A kicsik erre rettenetes sivákolásba kezdtek. Az anyarigó rohángálni kezdett a földön össze vissza, de nem találta őket. Addig forgatgatta fejét, míg rájött, hogy a hangok felülről jönnek. Felrepült a műhely tetőre, de akkor letről hallotta a hangokat. Megint a földre repült, majd újból a tetőre, míg rájött, hogy közép-magasságról, a vasrúdról lógó ketrecből jönnek kicsinyei hangjai. Végre rárepült a vasrúdra, onnan a ketrecből kilógó ágra. Hosszas nézelődés után bedugta fejét a ketrecrácsra keresztül és megetette kicsinyeit. Végül rájött, hogy a nyitott ajtó előtti ágra ülve, kényelmesen behajolhat a ketrecbe, és szép sorban megetetheti fiókáit.

Este meglepő fordulat történt. Miután az anyarigó megérezte, hogy a vasrúdon lógó ketrechez a macska nem tud közeledni, ezért biztonságos, valamint éjszakáit a kicsinyei mellett szokta tölteni a fészekben, fogta magát és beült a ketrecbe kicsinyei közé. Az egész éjszakát a biztonságot nyújtó ketrecben töltötte csemetéi között. Reggel szállt ki a na-

pi feladatainak elvégzésére, élelem beszerző útjaira. Három nap múlva a kis rigók is kirepültek, de már fel tudtak ülni a fák és a szőlővesszők ágainak biztonságot nyújtó magasságába.

Ehhez hasonló a mi emberi életünk. Lehetőségünk van arra, hogy a szeretet biztonságot nyújtó arany kalickájában élhessünk. Védelmet, békét, biztonságot, boldogságot ad és ezt magunkkal visszük az iskolába, munkahelyre, mindenhová. Délután vagy este, ide érkezünk vissza szeretteink körébe.

Van egy másik kalitka is. Ott a bűn, a sátán, az önzés, az érzékiség, mások kihasználása, a pénz, irigység, gyűlölet, gyilkosság, házasságtörés, eltévedt szexualitás, hazudozás, rágalmazás, trágárság, alkohol, nikotin, kábítószer, játékszenvedély és még sok más bűn az úr a sátánnal való közösségben. Akik ezeket művelik, ennek a kalickának a rabjai. Ők szorgalmasan hirdetik magukról, hogy szabadok. Pedig ők az igazán rabok. Még bűnös útjaikat is a bűn törvényei irányítják. Jól kiszámítható, hogy melyik bűn, milyen másik bűnbe taszítja őket és hogyan teszük tönkre embertársaikat.

Vagy az egyik, vagy a másik kettőben él az ember. Nincs semleges terület.

Mennyei szépség a mennyei embernek, a szeretet aranyketrecében élni, melyet a legnagyobb szeretet a jó Isten ad nekünk. Itt van a jóság, türelem, béke, bölcsesség, erő, józanság, együttérzés, mások keresztjének és saját keresztjeink hordozása és még sok más erény. Ha reggelként elmegyünk szeretteink köréből kötelességeink teljesítésére, délutánra a szeretet visszaterel hozzájuk. Odaát mindez folytatódni fog, a Végtelen Szeretet hazájában.

Nem voltunk szentek. Isten mégis olyan csodával ajándékozott meg bennünket, hogy édesanyám halála előtt átélhettük a mennyország előízét. Hála Neki!

¹ 126. § 1/2/a és /b Az üdvözültek örök élete.

² Jézus Krisztusnak központi helye van a teremtés és az üdvösség történetében.

³ A Megváltó személyével foglalkozó hittudomány.

⁴ Az Egyházzal szülő hittudományi tanítás.

⁵ Megpróbáltatáson felülemelkedő.

⁶ Isten szavától, Isten Fiától.

ÉDESANYÁNK MÚLTUNKBA SÓHAJTÓ, VÉRZŐ SZÍVE

– Drága Édesanyám! Tessék szíves lenni kijönni a kertbe és felnézni a csillagokra.

Olyan szépen ragyog az egyik, és a hold és a göncöl szekér.

– Drága fiam! Nem akarom nézni a csillagokat, melyeket én mutattam meg nektek gyermekkorotokban.

Meglátnám benne négyötök csillag szemét, és fáj, mert elhagyni készülök e világot.

– Drága Édesanyám! Tessék szíves kijönni a kertbe és megcsodálni a szivárványt. A három szín élesen, szépen ragyog.

– Drága fiam! Nem kívánom látni a szivárványt, mert ifjúi szép lelkek ragyogását látnám benne.

Fáj, hogy elhagyni készülök e világot, és lelkek fénye az enyémmel együtt, idővel megkopott.

– Drága Édesanyám! Tessék szíves kijönni a kertbe, mert virágnak a meggy és a cseresznye fák és fehérbe borult minden.

– Drága fiam! Fáj nekem a fehérbe borult kert, mert hófehér lelkeket látom benne.

Első Szentáldozás után, itt készült rólatok fénykép.

Őrzitek-e mind a négyen, a hófehér lelki tisztaságot?

– Drága Édesanyám! Nyissuk ki az ablakot, mert szépen trillálnak a rigók. Sokszor tetszett örömtől ragyogó arccal beszélgetni velük a kertben, és dicsérni szép éneküket és Istent.

– Drága fiam! Nem nyitom ki az ablakot, mert elhagyni készülök e világot. Nagyon fáj a rigók éneke, mert Isten kegyelmi dallamába rendeződött lelketeket hallok benne. Szép volt, amikor felüdítő szavakkal jöttetek haza. Lelketek, szavatok, szemetek, szeretettől, örömteli tűztől égett. Vasárnap délből a szentmisék után, beszélgettünk a saját népétől elárult hazánkról, elárult és millióktól elhagyott egyházunkról.

– Drága Édesanyám! Tessék szíves megnézni, most aszfaltozzák házunk előtt az utcát.

– Drága fiam, itt vagyok, látom. Az agydagánát, a rák, és a gyengülő szívem, nem enged rajta járni.

Az út, amelyen elindultatok és amelyen haza tértek, nem sokáig irányítja lépteiteket hozzám, mert az örök út vár rám.

ÉDESANYÁMTÓL BÚCSÚZOM, MINT ÁLDOZÓPAP FIA

Nem kívánok hétköznapi dolgokat említeni. Az örök élet szempontjából tett cselekedetek és szavak adják az égi hazában elnyerhető menyeyei koszorú magasztos díszzeit.

Ragyogjon szívedben tündöklő erényként, hogy a gyermekáldásokat hittel elfogadtad. Öt gyermeknek adtál életet. Egy, már születésekor a mennyei hazába költözött. Isten törvényét nem húztad keresztül.

Mind a négyen itt állhatunk a jó Isten világában, mert nem hagytad lelkedben győzni az önszeretetet, a kényelmet, az anyagi meggazdagodást, a luxust, a kor pusztító, lelket ölő divat szellemeit. Vállaltad, hogy megszülessünk. Gyermekeid élete ragyog már a szívedben örök erényként a Szűzanya társaságában.

Amikor házasságot kötöttél édesapánkkal, és Kiszestre költöztél, Pestszenterzsébetre a Szabó telepi Jézus Szíve templomba jártál szentmisére és imádkozni. A főoltár tabernákulumának ajtaján szőlőfürt és búzakarász van kifaragva. Gyermekkorú hitoktatóddal, Bleicziffer Laura kármelita kedvesnővérrel megbeszélted, hogy elhaló búzaszem lesz családod számára és szőlő, melyet az utolsó cseppig kisajtolnak, hogy bor, azaz Krisztus vére legyen belőle. Sokszor imádkoztál ezen oltár előtt, hogy családod áldozatához erőt nyerjél. Imáid és gyermekeid imái legyenek örök koszorúd másik ékességei.

Családi otthonodban a vasárnap együtt járt a szentmisével való megszenteléssel. Hegycsúcsként emelkedtek ki az Úr napjának szentmiséi a hétköznapiak porából, szennyéből, szürkéségéből. Kristálytisza kegyelmi levegő járta át vasárnapjainkat. Elképzelhetetlen volt, hogy valaki csak egyszer is otthon maradjon és ne menjen szentmisére. Vajon fogjuk-e őt követni mindannyian ebben a sziklaszilárdságban?

Havonta álltunk a félhomályos oldalhajó gyóntatószékénél, hogy bűnbánatban megtisztuljunk és elvégezzük a nagykilencedet.

A Szentáldozás kegyelmei töltötték be lelkünket, melynek nagy fontosságot tulajdonítottál saját és gyermekeid életében.

Sok kegyelem áradt életünkre a gyóntatószékből, az orgonával kísért szép mise énekekből, a szentírásból, a szentmiséből. A szentségek ékesítsék lelkedet ezért mindörökre.

Az első Szentáldozás után azonnal beirattál minket a ministránsok közé. Nem kérdeztél minket, mert tudtad, hogy erre lelkünknek szüksége van.

Amikor a papok nem hitoktathattak, Balázs bácsihoz, a sekrestyéshez jártunk titokban hittanra.

Az iskolai hittanra addig jártunk, míg ki nem űztek bennünket, mint az utolsó tanulókat.

Kemény évek voltak ezek. Az üldözések és a hátrányos megkülönböztetések éveit nekünk gyerekeknek az iskolában, a felnőtteknek a munkahelyen. De számodra a jó Isten volt az első és nem hátráltál és mi sem hátrálhattunk.

A hitben való hűség ragyogjon győzelmi koszorúdon.

Aggódtál az üldözött Egyházért, látván, hogyan kényszerítettek milliókat megfélemlítéssel a hit megtagadására, a vallásgyakorlat elhagyására.

Bleicziffer Laura keresztanyámmal együtt születésemtől kezdve imádkoztatok, hogy pap legyek. Ezt csak akkor mondtátok el, amikor jelentkeztem kispapnak. Örültél neki, pedig a papok élete akkor szüntelenül veszélyben forgott. Krisztus szüzi jegyese, az Egyház ékesítse ezért koszorújával homlokodat az égi hazában, mert papot adott neki.

November 12-én, vasárnap reggel ezt mondtad: „– Gyuszi, szépen prédikálj, mert az sokat számít a hiveknek.” Szelíden és olyan szépen kérted. Még ekkor is az Egyházra volt gondod, pedig a baj már ott volt, mert este jelentkezett az első vészjósló rosszullet.

Gyermekeid iránti elvárásaid nagyok voltak, de megegyeztek a tíz parancsolattal, a főparancssal, az Egyház öt parancsolatával és az Evangélium elvárásaival. Jó volt ehhez mérni magamat. Sajnos sokszor meg kellett állapítani, hogy keveset, vagy semmit nem teljesítettem ezekből. Bocsásd meg nekem, hogy sokszor csalódtál bennem.

Az öregkori leépülés, a sejtek természetes rendjének felborulása, a gyilkos rák által nem került el, de az agydaganat borzalmai is kísértet-

tek évtizedeken keresztül. Ha az agydaganat működni kezdett, mondtál olyasmiket, amelyekkel másokat megbánthattál. Ezekre nem emlékeztél, mert nem voltál ura az agy működésének. Ezért most bocsánatot kérek nevedben azoktól, akiket akaratlanul is megbántattál, mert tudom, hogy most te is ezt tennéd, ha itt szólhatnál.

Szent Ágoston így imádkozott elhunyt édesanyjáért:

„Dicsőségem, életem, szívem Istene, mellőzöm kissé anyám jó cselekedeteit. Érettük örömmel adok hálát neked. Most pedig bűnei bocsánataért rimáncodok hozzád. Hallgass meg engem. Sebeink orvosságára kérek, ő keresztfán függött és ott ül most jobbodon, hogy közbenjárjon értünk. Tudom, irgalmas volt cselekedeteiben és szívből megbocsátott az ellene vétkezőknek. Bocsásd meg Te is bűneit, melyekbe talán belebotlott annyi esztendőn át, az üdvösség szent forrása után. Bocsásd meg, bocsásd meg Uram és „szolgálóddal ne szállj ítéletre”. „Haladja fölül irgalmasságod az ítéletet”, hiszen igazak kijelentéseid és az irgalmasoknak irgalmat ígértél. Ajándékosd, hogy ilyenek legyenek, mert könyörülsz azon, kin könyörülsz, és irgalmazol annak, akinek irgalmazol.”

(*Vallomások XIII.f. 35. pont. 274. old.*)

Ezen év tavaszán, április 27-én éjszaka, talán 2 és 4 óra között ¹... *látomása volt édesanyámnak* (A számokkal jelzett rész a beszéd végén található, mivel megvan más helyen a könyvben, de aki a teljes beszédet akarja olvasni, megteheti. A ferde betűk az áthelyezett szöveg miatti betoldás.)

Reggel, miután elkészítette teámat és kitette ebédemet, megállt az ágyamnál és ezt mondta: – Éjjel csodálatos dolog történt a nagyszobában. Az Úr Jézus jelent meg. Olyan csodálatosan szép volt, amilyent még soha nem láttam. Elmondhatatlan. Csodálatos fény töltötte be az egész szobát.” ²

– Jászolban fekvő kisgyermek volt. Ahogyan ábrázolni szokták őt Betlehemben. Csodálatos szépségben és fényességben. Beragyogta az egész szobát. Elmondhatatlan. ³

– Ha meggyógyulnék, szívesen maradnék köztetek itt a földön. De minden úgy jó, ahogy van.

A karácsonyt már ott ünnepled és segíts bennünket gyermekeidet, unokáidat, ahogyan kértem halálos ágyadon, amikor az utolsó lélegzeted is elszállt és lelked elindult a mennyei haza felé az Úr Jézushoz, az Atyához, a Szentlélekhez, a Szűzanyához, a szent angyalokhoz, a szentekhez, az odaátra eljutott családtagjaidhoz, ismerőseidhez. Segíts bennünket, hogy életünkben a jó Isten legyen az első helyen, ahogyan neked is Ő volt. Segíts, hogy a hit mellett, leszármazottaid családi egysége mindig megmaradjon.

Kívánunk neked édesanyánk, nagyon boldog karácsonyt odaát! Béke veled!

(Elhangzott 2006. dec. 14. a kispesti temetőben.)

(Élt: 1920 szept. 17 – 2006. Dec. 4.)

1. felébredtem. Érhetetlen volt számomra ez a felébredés, mert semmilyen különös ok nem volt rá. Alig telt el néhány perc és édesanyám énekét hallottam az ágya felől. Ezt énekelte:

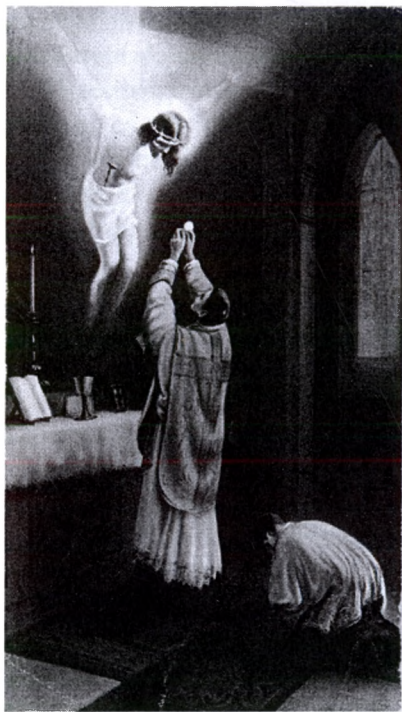
„A kis Jézus megszületett örvendjünk,
Elküldötte Ő Szent Fiát Istenünk,
Betlehemben fekszik rongyos jászolban,
Azért van oly fényesség a városban.”

Olyan csodálatos, mennyei hangon és örömmel énekelte, hogy így soha senkit nem hallottam énekelni és nem is fogok. Sem művészek hangja, sem a templomi énekek nem mérhetőek énekének mennyei szépségéhez. Elmondhatatlanul szép volt. Ez pedig ellentétben állt, állandó fájdalommal és azzal, hogy már legalább tizenöt éve nem hallottam énekelni.

2. Pár perc múlva megkérdeztem, hogyan nézett ki az Úr Jézus? Ifjú volt, vagy felnőtt? Ezt válaszolta:
3. Fájdalommal hasított belém a gondolat, hogy édesanyám a karácsonyt már nem fogja köztünk tölteni a földön. Az álom felkészítette őt és engem a fájdalmas elválásra. Így is történt.
Ő mondta:

ÉDESANYÁM SZENTMISÉJE

Amikor megszülettünk, a kórház után első utad vasárnap a templomba vezetett, gúnyolódók, szemrehányók, hitehagyott megalkuvó milliók ördögvrös sorfala között. Megállíthatatlanul, rendületlenül vitted szívemet és gyermek szívünket, mint szentségtartót, Isten oltára elé, a körülöttünk tomboló, hiteket zúzó viharban.

57 évvel születésem után, amikor a mentő először vitt el, megcsókoltam lábad nyomát. Tudtam, hogy már rövid az utad itt a földön. Haldokolva is felkeltél 4 nappal örök távozásod előtt és szeretettől aggódva tetted utolsó lépéseidet értem.

– Drága jó pap fiam!

Lépteidet sokszor irányítsd a templom felé. A hit, a remény, a szeretet, a hűség, az erőlelkűség, okosság, bölcsesség, igazság, és minden erény drágaköveire tedd lábadat lépésről lépésre. Az áldozat sokszor vitt engem is a templom felé, a keresztre feszítetthez. Bármerre jársz, áradjon belőled az Úrért buzgólkodó lelkület.

– Drága Gyuszikám, pap fiam!

Csókolj meg az Oltárt helyettem, hiszen az én szívem is ott vérzik a kereszten.

– Drága pap fiam!

Ha az evangéliumot olvasod, lassan, jól érthetően, hangosan, széliden, hogy jól hallják és megérthessék a hívek.

– Drága Édesanyám!

Tessék jönni a szentmisémre, hogy lelkébe, szívébe harmatozva hulljon amit olvasok, mintha csak Te lennél nekem ezen a földön.

Hagy adjam vissza az Isten Bárányának termékenyítő szép szavait, amit Tőled hallottam először ezen a világon.

– Drága jó pap fiam!

Amikor a kenyeret és a bort felajánlod, tedd oda az én szívemet, lelkemet, testvéreidet és édesapádat.

A Jézus Szíve templomban Erzsébeten, a kenyér és a szőlő látható a tabernákulum ajtaján. Ott egyesítettem minden egyéni és családi gyötrelmemet az Úr Jézuséval. Mint búzaszemet megőröltek a hétköznapi gondok. Mint szőlőszemet, sejtjeim vérét sajtolta ki az élet, értetek. Áldozatom nagy volt, mint Krisztusé, hogy hűségesek maradjatok a hithez és jók legyetek, mint Jézus bárányai, ahogyan én is hű maradtam a család egységéhez, Istenhez, Egyházhoz, hazához.

– Drága Édesanyám!

Laura kármelita kedvesnővérrel, hitoktatóddal és keresztmamámmal tett felajánlásod, hogy megőrölt búzaszem, kisajtolt szőlőszem lesz az Isten oltárán, beteljesedett.

A vasárnapi ebéd utáni beszélgetéseink témáját az erények virágba borult gyümölcsös kertjéből vettük. Az élet forrásvize Isten és Egyháza volt. A lelkek kertjében, virágot és gyümölcsöt hozó fák között jártunk keltünk. Az élet vizéből ittunk és a Szentlélek gyengéd szellőnyi fuvallata simogatta lelkünket, testünket. Isten tiszta levegőjétől áthatott gyermekkor, gazdag ifjúság! Búzaszem és szőlőszem életednek köszönhetjük, mert a kereszttől nem hátráltál és egy pillanatra sem kerested a saját boldogságodat, élvezeteket és szabadságodat.

– Drága jó pap fiam!

Az átváltozáskor Isten Fiát tartod a kezedben. Ennél nagyobbbat nem adhatott az élet nekünk. Ezért olykor megcsókolom a kezed.

– Drága Édesanyám!

Az Úr Jézus halálra gyötört testéből és kezéből, nagy fényesség áradt a világra. Sugarai már régen betöltötték életedet, mely tiszta, átlátszó és világos.

Még nagyon kicsi voltam, amikor összetetted kezeimet imára és imádkozó kezedbe rejtetted, hogy a fény átjárjon engem. Gyermekkor, melyben a tudatosság álmát aludta. Felnőttként a Szentlélek világossága ébresztett fel csipkerózsika álmomból, hogy lássam, mit tettél velem akkor és mindörökre.

A kórházban felolvastam Dsida Jenőtől „Édesanyám keze”, versét:

Add ide, -csak egy pillanatra, -

Hadd csókolom meg kezedet!

– Drága jó pap fiam!

Amikor az Isten Bárányát szentáldozáskor szétosztod, betelik lelkem az Ő mézédessé gyönyörűségével. Az örök élet végtelen hatalmú Istene betölti lelkünket. Dús legelőkre terel és forrásvizekhez vezet engem.

Lássa mindenki rajtad, hogy a végtelen Szeretetet tartod a kezedben.

– Drága Édesanyám!

Tiéd már az Isten Báránya, minden boldogság forrása a mennyei Jegyes. Egymást egyétek a test nélküli lelki szerelemben. Liliomok között vigyáz rád, míg a hajnali fénylő harmat ráhull szívedre, hogy felüdüljél és kiállhass a napra, a küzdelmes életed és családotod elé, átfénylő arcoddal, csillag szemekkel.

– Drága jó pap fiam!

Ha keresztet vetsz a szentmise elején és áldást adsz a végén, a keresztet legyen lassú, nagy, ünnepélyes. Tükröződjön benne a túlvilág méltósága, örök nyugalma, gazdagsága és békéje.

Dsida Jenő: Édesanyám keze

A legáldottabb kéz a földön,
A te kezed jó Anyám
Rettentő semmi mélyén álltam
Közelgő létem hajnalán;
A te két kezed volt a mentőm
S a fényes földre helyezett...
Add ide,- csak egy pillanatra,-
Hadd csókolom meg kezedet!

Ez a kéz áldja, szenteli meg
A napnak étkét, italát
Ez a kéz vállalt életére
Gyilkos robotban rabigát,
Ez tette értünk nappalokká
Nyugodalmi perceket ...
Add ide, – csak egy pillanatra, –
Hadd csókolom meg kezedet!

Hányszor ügyelt rám ágyam mellett,
Ha éjsötétbe dőlt a föld,
Hányszor csordult a bánat könnye,
Amit szememről letörölt,
Hányszor ölelt a szent kebelre,
Mely csupa, csupa szeretet!-
Add ide, – csak egy pillanatra, –
Hadd csókolom meg kezedet!

Ha megkondult az est harangja
Keresztvetésre tanított,
Felmutatott a csillagokra,
Úgy magyarázta: ki van ott;
Vasárnaponként kora reggel
A kis templomba vezetett...
Add ide, – csak egy pillanatra, –
Hadd csókolom meg kezedet!

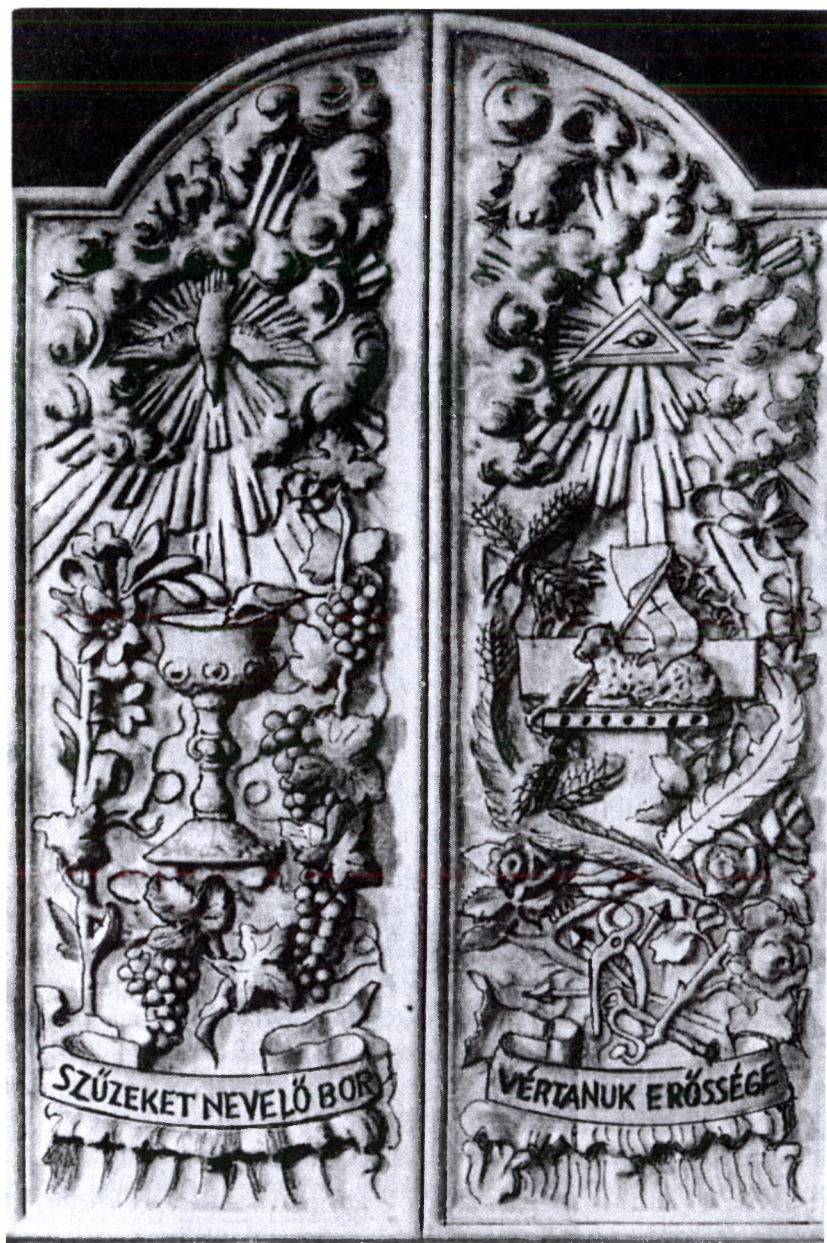
Lábam alól, ha néha néha
El is tévedt az igaz út,
Ujjaid rögtön megmutatták:
Látod a vétek szörnyű rút!-
Ne hidd Anyám, ne hidd, hogy egykor
Feledni bírnám ezeket!...
Add ide,- csak egy pillanatra,-
Hadd csókolom meg kezedet!

Oh, hogy így drága két kezeddel
Soká vezess még, adja ég;
Ha csókot merek adni rája
Tudjam, hogy lelkem tiszta még.
Tudtam, hogy egy más, szebb hazában
A szent jövőendő nem veszett!-
Add ide,- csak egy pillanatra,-
Hadd csókolom meg kezedet!

A legáldottabb kéz a földön
A te két kezed, jó Anyám!
Mindenki áldja közeledben:
Hát én hogy is ne áldanám?!
Tudom megáldja Istenünk is,
Az örök Jóság s Szeretet!-
Némán, nagy, forró áhitattal,
Csókolom meg a kezedet!

Amikor elvitt a mentő, egyenként mentünk be a szobába, hogy a láb-
bad nyomát is megcsókoljuk.

Az oltárszekrény bal oldali ajtaján a felírat: „Szüzeket nevelő bor”.
Jobb oldalon a felírat: „Vértanúk erőssége”. A pécsi kármelban ez előtt
imádkozott Beicziffer Laura kármelita kedvesnővér 1948–50-ben. Az
oltár elveszett.

BLEICZIFFER LAURA (1903–1994) KÁRMELITA ÉS HITOKTATÓ RÖVID ÉLETTÖRTÉNETE

1903. aug. 28-án született Erdélyben Pankotán. 30-án részesült a keresztség szentségében.

A család pár év múlva Aradra költözött. Iskolából jövet bement a Minoriták templomába. Az Oltáriszentség elé térdelt és nagyon boldognak érezte magát, de nem tudta, hogy miért.

Első Szentáldozása (1911) és béralkozása (1914) Aradon volt. 1914-ben Budapestre költözött a család. A Knézich utcai iskolában az Isteni Szeretet Leányai szerzetesnővéreknél tudta meg, hogy az Isten Fia köztünk van az Oltáriszentségben. 1914–15-ben kapta a hivatás kegyelmét. 1916. máj. 14-én az iskola kápolnájában a Mária Kongregációba történő felvételénél érte az első bensőséges élmény az égiekkel. 1918–19-ben nehéz küzdelmet vívott egy ateista tanárával. Kitűnőre érettségizett.

Hivatalnokként kezdett dolgozni, de lelki vezetőjének tanácsára beiratkozott a Ward Kollégiumi hitoktató képzőbe. 19 évesen főállású hitoktató 3 iskolában. Az Óhegy utca 2. Háziipari iskolából 2 év alatt 18-an mentek el szerzetesnővérek tanítványai közül.

18 évesen kapta kármelita hivatását. 19 évesen felvételt nyert a kármelba, de szülői beleegyezés hiányában várnia kellett. 26 évig várta a behívó levelet.

1924. dec. 8-án minden szenvedésre felajánlva magát, megszűnt minden lelki szenvedése és ettől kezdve élete végéig a legnagyobb kegyelmi boldogságban élt.

1924-től a Szvetenay (ma Lenhossék) utcai iskolában hitoktatott 1948-ig. Lelkületével átfurmálta az egész tanári kart és diákjait. Közben jöttek a táborhegyi élmények, az égi lakomák lelkében. Az Oltáriszentség előtti napi többórás imái, a kegyelem forrásai voltak egész életében.

1948-ban mehetett be a pécsi kármelbe. Beöltözése 1949. Jan. 30. Szerzetesneve: Szentháromságról elnevezett Johanna Mária Eucharistica (soror Johanna Mária Eucharistica a Sancta Trinitate) 1950. Jún. 10-én az ÁVO behatolt a szerzetesházba és Tiszaújfalura hurcolták a kármelitákat a bencés nővérekhez. Ez lett internálásuk helye. Örökfogadalmát Tiszaújfalun tette le 1950. Júl. 16-án, Kármelhegyi Boldogasszony ünnepén.

Nov. 10-én az újabb elűzetés miatt Budapestre költözött.

Az 1956-os forradalom után ismét iskolában hitoktathatott 1959-ig. Az újabb üldözések miatt kiszorult az iskolából és titokban hitoktatott a lakásán és a gyerekeknél. Ezért 1966-ban házkutatás volt a lakásán, majd az ÁVO-ra is beidézték.

Tanítványai közül 29 szerzetesnővér és 8–10 papi hivatás került ki. 1979-ben a verőcemarosi Migazzi Szociális Otthonba költözött, fogadott testvérével együtt.

1994. aug. 20-án szent István király ünnepén, Szűz Mária szombati emléknapján lépett át az örökkévalóságba. Földi maradványai Budapesten a rákoskeresztúri Új Köztemetőben nyugszanak az első köröndnél jobbra a 62-edik parcellában az 1. sorban (bal oldalt) a 22–23. sírban.

Részletes és felemelően izgalmas életrajza és naplói kivonata olvasható: „Utadra terítettem szerelmes szívemet” könyvben.

Akinek bármilyen közölni valója lenne Bleicziffer Laurával kapcsolatban, lelki és egyéb hatásairól, szíveskedjék megírni a következő címre: Ugróczy Gyula Budapest 1196 Kisfaludy u. 177., ami a Bleicziffer Laura alapítvány címe is.

*Ó, isten, - in Értel !...
Az Ó ides szent ztorése -
mindenem !...
Bppest, 1933. nagyünnepkör.*

(Sajátkezű írása, egyik kedvelt szentképén.)

A KOMMUNIZMUST A JÓ ISTEN MEGPUCCSOLTA, ÉN CSAK SEGÍTHETTEM ...

1988 nyarán volt az erdélyi falvak rombolása elleni budapesti tüntetés a Hősök terén. Több mint százezer ember vett részt. Ez volt az első jelentős méretű tüntetés, amely szabad kezdeményezésre jött létre az 1947-es kommunista törvénytelen hatalomátvétel és az 1956-os forradalom után. Egy kispesti kedves ismerősöm hivatalában voltam ősszel és megkérdeztem, hogy tudja-e kik szervezték a tüntetést. Éppen itt van a varrógépet javítani Kőhalmi István († 2004) műszerész, ő is benne volt, kérdezd meg tőle. Ő elmondta, hogy Dragon Pál († 2010) szentendrei lakos volt a fő szervező. Megadta a telefonszámát. Pár nap múlva felhívtam és kértem, hogy fogadjon engem, mert szeretném megismerni. Nagyon barátságosnak és készségesnek mutatkozott. Adott időpontot. Szerettem volna beszélni vele, mert érezhetővé vált, hogy a kommunizmus, illetve a szocializmus összeomlóban van. Azt gondoltam, ő többet tud erről a folyamatról, ami rettenetesen érdekelt, hiszen erre vártam már 1956 óta. Azt gondolni sem mertem, hogy segíteni tudok, pedig ez történt, még hozzá óriási mértékben. Megkért, hogy prédikációkkal segítsem tovább repeszteni a szocializmus ingadozó épületét. Ennek örömmel tettem eleget.

Advent tájékán két prédikációmban fele részben az evangéliumról beszéltem, fele részben Tatjana Goriceváról, aki filozófus volt a Szovjetunióban. Teljesen céltalan emberré vált a nagy tudású, több nyelvet beszélő ember. A bűnözés, a zuhlás útját is kipróbálta, hátha ott van a boldogság, amit szenvedélyesen keresett. Egy váratlan pillanatban megérezte, hogy ott van a lelkében a jó Isten és ettől a pillanattól kezdve boldog lett és kereste a vallás útját, amiről addig soha senkitől nem hallott, mert tilos volt még a családi otthonban is beszélni Istenről. Könyvének ezt a címet adta: „Istenről beszélni veszélyes”. Miután titkos hittudományi szemináriumba járt és kitudódott vallási meggyőződése,

állításából kidobták és liftkezelőként dolgozhatott, míg végül a Szovjetunióból is kidobták. Ezeket jó alaposan részletezve elmondtam és olyanokkal fűszereztem, mint: „A kommunizmus sötétségében felragyogott egy ember lelkében a feltámadt Üdvözítő világossága.” „Remélem, hogy az egész Szovjetunióban elérkezik rövidesen a lelkekben az isten világossága és egy nép, amelyik lelki sötétségben él, felszabadul Isten fiainak a szabadságára.” Ilyesmikkel próbáltam a reménytelenné vált lelkek falán rést ütni és bátorságot önteni az emberekbe. A következő vasárnap voltak, akik félelemből a másik pap miséjére mentek, voltak akik átjöttek az enyémre, hogy hallhassák az új remény szavait. Ezek után három vasárnap Mindszenti József bíboros hercegprímás életét ismerttettem az „Emlékirataim” című könyve alapján. Ebben sem fukarkodtam jól lefesteni a sötétség, a sátán birodalmának szörnyű rémtetteit, amit elkövettek a kommunisták, vagy a szocialisták a magyar nép ellen. Sajnos volt bőségesen miről beszélni.

Egy alkalommal bementem valamelyik üzletbe vásárolni, ahol az eladón kívül, csak egy civil ruhába öltözött rendőr volt. Amikor megláttak, a rendőr hangosan mondta az eladónak: „– Ezt is agyon kellene verni.” Aztán tovább folytatták sötétségből merített gondolataikkal egymás áltatását, mintha ott sem lettem volna, de most már sustorogva.

Dragon Palival jól összebarátkoztam és rendszeresen felkerestem, ha Budapestre mentem. Ő nem tudott engem meglátogatni, mert a munkája elvégzése mellett, éjjel nappal szervezkedett a szocializmus megdöntése ügyében és a Kiszgazda párt megszervezéséért. Ekkor kezdtem érezni, hogy rendkívül nagy lehet a befolyása a magyarság jövője szempontjából hazánkban, de lehet, hogy külföldön is, mivel a szocializmus megbuktatásán fáradozott már az egész nyugati világ. 1989 őszén azzal álltam elő nála, hogy teljes gőzerővel folyik a romániai magyar falvak lerombolása, de ugyanakkor a müncheni Szabad Európa rádióban lehet hallani a hírekben arról, hogy mi történik Dél Amerikában, a tőzsdén, Afrikában és csak a végén említik meg az erdélyi falú rombolást, mint mellékes és talán jelentéktelen dolgot. A rádióban az első helyen a magyar eseményeknek kellene szerepelni, mert minket ez érdekel. Talán öt-hat nap telt el és a hírekben első helyre kerültek a magyarsággal kapcsolatos dolgok. Pár hónap múlva Tőkés László református lelkész bátor fellépésének és ellenállásának hatására kirobbant a romániai for-

radalom, ami a diktatúra bukásához vezetett és legalább a falú rombolás abba maradt.

Még 1988 végén vagy 1989 elején tanácsot kért tőlem, az országot érintő ügyben. Az volt a baj, hogy a döntés felelősségét senki nem merte magára vállalni és a helyes megoldást senki nem tudta. Megmondtam, hogy mit tegyenek és a legnagyobb meglepetésemre pár hónap múlva az egész kormány azt választotta és tette. Az ügy nagyon jól zárult. Sajnos erről még nem írhatok, mert a sötétség hatalma még rettenetes erővel működik ott.

1988 végén vagy 1989 elején történt a következő. Palinak elmondtam, hogy az oroszoknál katonai puccs lesz és erről biztos tudomásom van. Azt nem mondtam el neki, hogy honnan van az információm. A jó Isten volt olyan jó és Ő közölte ezt velem. Olvasóim ne kérdezzék hogyan, mert erre egyenlőre nem kívánok válaszolni.

Pali már tudta, hogy megbízható vagyok és azonnal elhitt mindent. Nem valószínű, hogy rajtam kívül ezt valaki is tudhatta, de lehet, hogy még az orosz tábornokok sem. A puccs csak 1991 augusztus 19-én volt. Két és fél évvel előtte, még ők sem tudhatták, hogy Gorbacsov pártfőtitkár meddig fog elmenni a reformokkal. Mint kiderült, ennek egyetlen célja volt a kommunista diktatúra megbuktatása, amit a tábornokok megakartak akadályozni. Ha hosszú szervezkedés lett volna, az biztosan kiderül és lebuknak az összeesküvők. Rövid ideig kellett érlelődnie és kirobbannia.

Egy esetleges katonai puccsról egészen biztos, hogy a nyugati vezetők sem mertek beszélni és felhívni erre Gorbacsov figyelmét, mert ezzel félelmet válthattak volna ki a reformerek köréből, vagy a puccs korábbi kirobbantását azokból, akik belsőleg erre készek voltak.

Minden valószínűség szerint instrukciókat sem adhattak Gorbacsov-nak, mert ez rettenetes nagy bűnnek számított az orosz kommunista táborban. Az imperialistákkal való szervezkedés ürügyén milliókat ítélték halálra, akikről nagyon jól tudták, hogy ilyesmire soha nem gondoltak és lehetőségük sem volt rá. A lenini, sztálini halál gépezet emberei, a szadista hivatalnokok, hóhérok, örök, besúgók milliói még éltek az ötven év fölötti korosztályban és azok haszonélvező feleségeik, férjeik, gyerekeik, unokáik, akiknek egy része ma is mérges gyökérként rombolhatnak.

A helyzet azonban gyökeresen megváltozott azzal, hogy magyar országról valaki üzent, hogy puccs készül. Erre már lépni kellett, de hogyan.

Amikor Dragon Palinak elkezdtem beszélni a puccsról, a legnagyobb megdöbbenésemre egyetlen szakszó sem jutott eszembe és mindent csak körülírva tudtam elmondani. Az elfelejtett szavak ezek voltak: tábornokok, szárazföldi erők, harckocsizók, légi erők. Utólag jöttem rá, hogy ezeket valószínűleg jobb volt nem kimondani, mert lehetnek lehallgató készülékek Palinál. Pár év múlva rákérdeztem erre, de ő határozottan állította, hogy nála ilyen nem volt. Mivel ő a szocializmusban különösen veszélyes embernek számított, akit megfigyelés alatt tartottak, hát nehezen elképzelhető, hogy ne próbálkoztak volna a háza bepoloskázásával. Emlékezetem szerint a megfigyelését rögzítő dosszié-ra a „LAKATOS” megjelölést írták, mert ez volt a szakmája. Erről 2010-ben beszélt nekem emlékezetem szerint.

Az is elképzelhető, hogy a szocialisták, illetve kommunisták a nyolcvanas évek végén, már úgy kezelhették őt, mint aki segíthet az erőszakmentes átmenetben, mert jólelkű, intelligens ember volt.

Visszatérve ahhoz, amit Palinak mondtam, körülbelül így hangzott: „– Az oroszoknál a legnagyobb beosztású fegyveresek meg akarják buktatni Gorbacsovot. Olyanok, akiknek puskáik és ágyúik vannak. Ez biztos. Értesíteni kell a CIA – t (amerikai Központi Hírszerző Ügynökség), hogy Gorbacsovnak adjanak zsebben hordható kis rádióadót, amivel összeköttetést tud teremteni, ha elfogják. Legyen minden ruhája zsebében ebből egy darab, de erről senki ne tudjon. Ezen kívül váltsa le a rakétások és repülősök vezetőit és hozzá hű embereket tegyen oda, mert ez a legkorszerűbb csoport. Hatékonyabb, mint a puskások vagy az ágyúsok, de próbálja meg ezek vezetőit is lassan leváltani.”

Pali szigorúan rám parancsolt, hogy erről egy szót se mondjak senkinek sem. Ezt kérése nélkül is meg tettem volna, mert tisztában voltam az ügy rendkívüli súlyosságára hazánkra és az egész emberiségre vonatkozólag.

„– A rádióadónál van már jobb, a mobil telefon.” – mondta. Még azt is hozzá tette, hogy a CIA-nál van jobb. Lehet, hogy ezt azért mondta, hogy ne tudjam, ha mégis hozzájuk fordulnak. Mivel ilyen esetben kérdezni nem illik, mert veszélyes lehet a tudás, hát nem kérdeztem.

Ezután Budapesten a telefonomat lehallgatták, mert közben ide kerültem. Minimum két alkalommal is csörgött a telefon és nem a főnököm vette fel, hanem én. Orosz szöveget mondott egy férfi hang és egy jól ismert orosz éneket játszottak be, valószínűleg figyelmeztetésként, mihez tartás végett. Ebből megértettem, hogy jó sínre került az ügy és ez nem félelmet, hanem megnyugvást váltott ki bennem. Az orosz ének valószínűleg Konstantin Simonovtól a „Várv reám s én megjövök, hogyha vársz reám nagyon.”, amit Darvas Iván énekelt oroszul, teljes hangszeres kísérettel. Ennek több feldolgozása is van, bármelyik lehetett, mert nem jegyeztem meg. Lehettek a „Zúg a Volga” és a „Lenn a Volga” is.

1991 augusztus 19-én megtörtént a puccs. Ha jól emlékszem Gorbacsov nyaralni indult és ezt használták ki elfogására. Végül is egy nyaralóhelyen tartották feleségével együtt őrizetben. Talán a lánya is ott volt, erre nem emlékszem. A zsebében, vagy a felesége retiküljében már ott lapult a mobil telefon. Ennek segítségével felhívta a párt központot, mert az őt az ajtón kívül tartózkodott és utasítást adott arra, hogy a puccsista tábornokokkal senki nem állhat szóba, nehogy megpróbáljon valaki is tárgyalni velük. A tábornokokkal valóban nem állt szóba senki, illetve ragaszkodtak a pártelnök azonnali szabadon bocsátásához. Moszkvába bevonultak a puccsisták tankjai. Az emberek szidni kezdték a katonákat, hogyan mertek ilyent tenni saját pártjuk és népük ellen. Jelcin a reformok erős embere elkezdett beszélni az utcán és két vagy három harckocsi átállt hozzá. Ezekről szónokolt a tábornokok ellen folyamatosan. Tíz év múlva tudtam meg, hogy eddigre Gorbacsov lecserélte a légi erők vezetőit, hozzá hű és a változást kívánó fiatalokra és távolabbi szárazföldi erők parancsnokait is. Ezek megüzenték a lázadó tábornokoknak, hogy ők hűek a pártvezérhez és a néphez. Amikor a parancsnokságok tájékoztak arról, hogy ki melyik félhez állt és a puccsisták látták, hogy kisebbségbe kerültek, valamint a legkorszerűbb fegyvernem, ami rájuk a legveszedelmesebbnek számított, a légierő is ellenük van, belátták, hogy veszítettek. Ezek után a tábornokok augusztus 21-én személygépkocsiba ültek és megpróbálták menekülni, de elfogták őket. Bíróságra kerültek, de valamicske börtön büntetésen túl nem kaptak semmit, abban az országban, ahol Lenin és

Sztálin elvtársai körülbelül harmincmillió ember életét oltották ki a leg-szörnyűbb módokon a semmiért.

Ezek után még egy próbálkozásuk volt a kommunistáknak a párt-központ, vagy a képviselőház fegyveres elfoglalásával, ami nagyon korlátozott volt és talán két nap alatt sikerült fegyverrel leverni.

Lehet, hogy valakik elő fognak állni vallomásom után, hogy bezzeg ők és már jóval előbb, mint én. Ők tudomást szerezhettek rólam a titkos szolgálatuk által, én viszont róluk nem. Utólag írhatnak magukról úgy, mint akik előbb kezdték a puccs elhárítását. Ha ők tudták, akkor miért nem tartoztatták le a tábornokokat, miért nem közölték Gorbacsovval a szervezkedők nevét? De akkor én honnan tudhattam a még el sem kezdődött szervezkedésről, arról nem is beszélve, hogy pontosan megmondtam, mit kell tenni az elhárítás sikeréért. Gorbacsov és a demokrácia életét az mentette meg, hogy mindent megtettek, amit tanácsoltam. Lehet, hogy volt másoknak is hasonló ötletük? A puccsról ők sem tudhattak. Így járult hozzá jelentős mértékben egy magyar ember, egy katolikus pap a demokratikus folyamatok kiszélesedéséhez, egy istentelen és embertelen diktatúra bukásához. Az 1956-os forradalom verte be az első szöveget a kommunizmus koporsójába, az utolsók közül pedig a legnagyobbat szintén a magyarok. Nem véletlen!

Amikor a puccs volt, éppen nálunk tartózkodott többnapos lelkipásztori útján II. János Pál pápa. Augusztus 20-án a Hősök terén tartott szentmisét. Ezen félre tette a megírt prédikációját és körülbelül a következőket mondta, de hosszabban:” Engedjék szabadon Gorbacsovot, aki felelősséggel teljesen gondolkozik népe és a világ sorsáról. Folytatódjon a reform, amit megkezdett, mert ez a jövő és a béke útja.” A budapesti Szovjet nagykövet felállt és látványosan elvonult. Vajon ő tudott-e valamit arról, amit Palinak jeleztem a puccsról és a kivédéséről?

Gorbacsov járt a pápánál is 1990-ben és nála ebédelt. Az ügy érdekessége az, hogy Gorbacsov úgy nyilatkozott utólag, az életét tette rá az embertelen kommunizmus békés megbuktatására és erre várt türelmesen több évtizedet. Az ő családtagjai és ismerősei közül is kivégeztek a sztálini időben embereket. 1980-ban vagy 1979-ben ő is aláírta a központi bizottság ülésén hozott határozatot, amelyben körülbelül ez állt: II. János Pál veszélyes az egész kommunista tábor létére és ezért félre kell állítani.

Ez a kommunista értelmezés szerint egyet jelentett a megölésével. Így került sor Moszkvai megbízásra a pápa elleni merényletre 1981. május 13-án, ami kis híján sikerült. A szentatya ekkor dőbbsent rá Fatima jelentőségére. A bérnyilkos közelről lőtt és csak néhány milliméter választotta el a pápát a biztos haláltól. Megmenekülését a Fatimai Szűz Anyának tulajdonította. 1917-ben május 13-ától kezdődően októberig, három kis gyereknek megjelent a Szűz Anya a portugáliai Fatimában. Bűnbánat tartására szólította fel a világot, az emberiség szörnyű bűnei miatt és az első világháború befejezéséért. Azt is megmondta, ha nem tér meg az emberiség, akkor még szörnyűbb háború jön rövid időn belül. Mivel a világ nem volt hajlandó a megtérésre, ezért saját magukat büntették meg a második világháború rémségeivel. Ezek után sem volt hajlandó a világ a megtérésre és szörnyűbb bűnök sokasága jött, mint például a kommunisták népirtásai Kambodzsában, Kínában, Vietnámban, Angolában és más helyeken, több mint százmillió ártatlan áldozattal, az abortusz százmilliói, a családi életek felbomlása, a perverzítás törvénybe iktatása a magukat kulturáltkak és civilizáltkak nevező Európában és Amerikában.

Fatimában a három kis gyermeknek a Szűz Anya megmondta, hogy mire leesik a hó, az oroszoknál kommunizmus lesz és a kommunizmus előzőnli az egész világot, de végül az oroszok megtérnek. 1963-ban titokban jártam hittanra egy jólelkű nyugdíjas sekrestyészhez, mert a papok Budapesten Erzsébeten, Kossuth falván hitoktatni sem mertek az üldözések miatt. Balázs Kálmán nevű sekrestyész mondta el nekem a Fatimai titkot, amiről tilos volt beszélni. Ettől kezdve én tudtam, hogy ez be fog következni, mert amit a Szűz Anya megígért, annak úgy is kell majd lennie. Egy alaklommal megvilágosodott előttem, hogy ez még az életemben bekövetkezik, hogy mikor, azt nem tudtam. Így kapcsolódott az én életem a Fatimai Szűz Anyához és azzal, hogy május 13-án keresztetek meg, mindössze négynapos koromban. Májustól októberig mindig 13-án voltak a jelenések, kivétel egy hónap, amikor a három kis gyermeket három napra börtönbe zárta a portugál szocialista helyi vezetőség, köztörvényes felnött bűnözők közé. A három gyermek életkora: Jácinta 7 éves, Ferenc 9 éves, Lucia 10 éves volt ekkor. A lelki terrorban és a megfélemlítésben odáig mentek, hogy a kivégzésüket is eljátszották. A felnött lakosság is félt attól, hogy valóban

megölik a gyermekeket. Erre a fasiszta és a kommunista rémuralmak idején millió számra volt példa.

A kommunizmus megbukásában óriási szerepe volt II. János Pál pápának, Gorbacsovnak, Reagan amerikai elnöknek, Teatcer angol miniszterelnök nőnek. Tagadhatatlan, hogy a legnagyobb kockázat és a munka oroszlán része Gorbacsovnak és munkatársainak jutott. Mindenek előtt a Szűz Anyának tulajdonítom, hogy bele kavart a kommunisták gondolataiba és a kommunisták megbuktatták a kommunizmust, a világ legnagyobb emberáldozatokkal járó ideológiai rendszerét. Sajnos még nem mindenütt a világon. Ahol jelen volt, ott ma is pusztít a maga mögött hagyott erkölcsi és hit nélküli emberek milliói által. Nekik fogalmuk sincs, hogy miért olyan az életük amilyen és miért nem boldogabb. Az igazi értékrend hiányáról a lelkükben, tudomásuk sincs, mert ilyent nem ismernek.

BEVEZETÉS

AZ ÚJ MAGYAR ALKOTMÁNY LELKISÉGÉBE

Amikor Gábor testvérem áprilisban átadta nekem a magyar Demokrata hetilapot, azzal a megjegyzéssel, hogy benne van az alkotmány tervezete, örömmel elfogadtam, mert internetem nincs. Amint haza értem, azonnal elkezdtem olvasni. Az első sorok után nem akartam hinni a szememnek. Megnéztem az oldal tetején a felírást, visszalapoztam az előző oldalra, ami a címet tartalmazta. Másodszor és harmadszor is elolvastam, de csak azt láttam, hogy „Magyarország alkotmánytervezete” és alatta: „Isten áldd meg a magyart!”

Álmomban sem mertem volna gondolni, hogy valaha is ilyen csodálatos alkotmányunk lesz. A legszebb szavakat olvashattam az alkotmány bevezető részében, amely megadja az egész lelkiségét, szellemiségét, az ország lakóinak a békét és a boldogságot. „Isten”, „Szent István”, „kereszténység”, „emberi méltóság”, „család”, „nemzet”, „hűség”, „hit”, „szeretet”, „békesség”, „lelki és szellemi megújulás”,..... Ehhez hasonlókat „Szent István király intelmei”-ben olvastam.

A moszkvai szocialista, kommunista értékromboló uralom után, majd a többszöri erkölcsi értékek nélküli baloldal után, ami ráadásul a további értékrombolás folytatólágosságát jelentette, az alkotmány tervezet csodálatos légkörében ujjonghatott lelkem.

Kétségbeejtő volt hallani arról, amit a baloldal hozott az óvodai neveléssel kapcsolatban és a szüntelenül sokasodó korrupciós ügyekről. A magyar nép döntő többségének volt annyi józan ítélő képessége, hogy azonnal felmérték, örült elgondolások kezébe került a nép irányítása és józan megfontolással menekülni kezdtek a baloldaltól a jobboldalra.

Amikor ismerőseim között beszélni kezdtem az alkotmányról, voltak, akiknek azonnal felderült a tekintetük és lelkesen kértek egy példányt a bevezető részből. Volt, aki kezébe sem volt hajlandó venni, mert a jobboldal írta. Ez csak körülbelül minden harmincadik volt. Voltak, akik kapásból rávágták, hogy majd 15–20 év múlva meglátjuk, hogy

volt-e hatása ennek, addig fölösleges olvasni. Ezeknek mondtam, hogy akkor lesz hatása, ha te is, gyereked is, unokáid is elolvassák és szerinte éltek. Erre aztán a legtöbb esetben lelombozódtak, mert nem úgy élnek ők és leszármazottaik, ahogyan kellene élniük a jobbik énjük szerint.

Az új alkotmány bevezető részében olyan erényekről olvashatunk, – fentebb már idéztem – melyek gyakorlása meg tudja adni az egyének, a családok, és az egész nemzet lelki békéjét, az együtt élés boldogságát. Az ember csak közösségben lehet boldog. Ahol az összetartozásunk alapvető értékei ragyognak a lelkekben, ott van igazi boldogság, öröm, megelégedettség és béke. Erre tanít az alkotmány bevezető része, és ezért lenne szükséges, hogy már gyermek korban mindenki megismerhesse, és erre legyen nevelve a jövő nemzedéke. Ez elképzelhetetlen az iskolai hitoktatás nélkül. Ahol nincs kötelező, de szabadon választható hitoktatás, mint hazánkban, mert a környező országokban többségében már van, – kötelező tantárgy, osztályzással, a hitoktató a tanári kar rendes tagja, akit a püspökség nevez ki és akit visszavonhat, de a vallás, vagy világi erkölcs szabadon választható – ott írott malaszt marad minden értékes szó. Az alkotmány erkölcsi értékeinek leghitelesebb kerete a tanításban a hittan és a tiszta életű hitoktató lehet. Hűségről, hitről, szeretetről, csak a hittan adhat hiteles ismereteket. Ha a polgáraink megértik, hogy gyermekeiknek szükségük van az értékek megtanulására, ott lesz új és szebb jövő. Magyarország megújulásának az órája akkor kezd el járni, amikor kötelező lesz a hitoktatás. A gyermekszívekben ettől kezdődően kezdenek az értékrendek teret nyerni. Folyamatosan, de mindenre kitejedően, 30–40 év után lesz eredmény. Akkor lehet majd azt mondani, hogy a megújulás az alkotmánytól származhat.

Külföldiek fejezték ki csodálatukat, hogy a világ első igazi családpárát és értékrend alapú alkotmányát (Alaptörvényét) alkotta meg a magyar országgyűlés. Vajon majd 2014-ben a választáson hálás lesz érte a magyar nép, vagy hazug ígéretésekkel, 17600 Ft. (19000 Ft.) egyszeri kifizetésével, 13. havi nyugdíjjal, újabb hazugságokkal, a csökkent életszínvonallal, ami törvényszerűen az elődök hibájából becsövetkezett, szavaznak gerinctelenül azokra, akik erkölcsi értékek nélküli társaikkal újabb államcsőd felé viszik az országot? Jön ismételten

a milliárdokat kitevő pazarlás és lenyúlás? Jön ismét a család és az erkölcsi értékek felborítása? Jó lenne megnézni a görögöket, íreket, portugálokat, spanyolokat, olaszokat és a sorra bedőlő országokat, hogyan lett és lesz vége a jóléti ígéretéseknek és milyen erkölcsi mélységbe süllyedtek. (Spanyol egyneműek házassága 2005, Utoya sziget 2011, szlovák kannibál, stb.)

Jönnek majd az acélarcúak, szűrös szeműek, a sunyin hazudó szépségek, érték és család rombolásukkal, amit hatalomra jutásukig tagadnak és a magyar nép jótevőinek hazudják magukat? Ezekre már volt néhány példa a két évtized alatt. Akik erkölcsi értékek nélkül élik egyéni életüket, azok hatványozottan fogják ugyanazt élni az ország, vagy helyi közösségek kárára is. Reméljük, hogy a józan ész felül fog kerekedni a hazugságok özönén és a túlzott egyéni vágyakon. A család szeretete és együtt létük szeretetben, minden anyagit pótolhat, de egy erkölcsös, családszerető kormányt és országgyűlést, semmi nem pótolhatja.

MAGYARORSZÁG ALAPTÖRVÉNYE

(a kihirdetés napja)

Isten, áldd meg a magyart!

NEMZETI HITVALLÁS

MI, a MAGYAR NEMZET TAGJAI, az új évezred kezdetén, felelősséggel minden magyarért, kinyilvánítjuk az alábbiakat:

Büszkék vagyunk arra, hogy Szent István királyunk ezer évvel ezelőtt szilárd alapokra helyezte a magyar államot, és hazánkat a keresztény Európa részévé tette.

Büszkék vagyunk az országunk megmaradásáért, szabadságáért és függetlenségéért küzdő őseinkre.

Büszkék vagyunk a magyar emberek nagyszerű szellemi alkotásaira.

Büszkék vagyunk arra, hogy népünk évszázadokon át harcokban védte Európát, s tehetségével, szorgalmával gyarapította közös értékeit.

Elismerjük a kereszténység nemzetmegtartó szerepét. Becsüljük országunk különböző vallási hagyományait.

Ígérjük, hogy megőrizzük az elmúlt évszázad viharaiiban részekre szakadt nemzetünk szellemi és lelki egységét. A velünk élő nemzetiiségek a magyar politikai közösség részei és államalkotó tényezők.

Vállaljuk, hogy örökségünket, egyedülálló nyelvünket, a magyar kultúrát, a magyarországi nemzetiségek nyelvét és kultúráját, a Kárpát-medence természet adta és ember

Alkotta értékeit ápoljuk és megóvjuk. Felelősséget viselünk utódainkért, ezért anyagi, szellemi és természeti erőforrásaink gondos használatával védelmezzük az utánunk jövő nemzedékek életfeltételeit.

Hisszük, hogy nemzeti kultúránk gazdag hozzájárulás az európai egység sokszínűségéhez.

Tiszteljük más népek szabadságát és kultúráját, együttműködésre törekszünk a világ minden nemzetével.

Valljuk, hogy az emberi lét alapja az emberi méltóság.

Valljuk, hogy az egyéni szabadság csak másokkal együttműködve bontakozhat ki.

Valljuk, hogy együttélésünk legfontosabb keretei a család és a nemzet, összetartozásunk alapvető értékei a hűség, a hit és a szeretet.

Valljuk, hogy a közösség erejének és minden ember becsületének alapja a munka, az emberi szellem teljesítménye.

Valljuk az elesettek és a szegények megsegítésének kötelességét.

Valljuk, hogy a polgárnak és az államnak közös célja a jó élet, a biztonság, a rend, az igazság, a szabadság kiteljesítése.

Valljuk, hogy népuralom csak ott van, ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan, visszaélés és részrehajlás nélkül intézi.

* A törvényt az Országgyűlés a 2011. április 18-i ülésnapján fogadta el.

Tiszteletben tartjuk történeti alkotmányunk vívmányait és a Szent Koronát, amely megtestesíti Magyarország alkotmányos állami folytonosságát és a nemzet egységét.

Nem ismerjük el történeti alkotmányunk idegen megszállások miatt bekövetkezett felfüggesztését. Tagadjuk a magyar nemzet és polgárai

ellen a nemzetiszocialista és kommunista diktatúrák uralma alatt elkövetett embertelen bűnök elévülését.

Nem ismerjük el az 1949. évi kommunista alkotmányt, mert egy zsarnoki uralom alapja volt, ezért kinyilvánítjuk érvénytelenségét.

Egyetértünk az első szabad Országgyűlés képviselőivel, akik első határozatukban kimondták, hogy mai szabadságunk az 1956-os forradalmunkból sarjadt ki.

Hazánk 1944. március tizenkilencedikén elveszített állami önrendelkezésének vissza álltát 1990. május másodiktól, az első szabadon választott népképviselő

megalakulásától számítjuk. Ezt a napot tekintjük hazánk új demokráciája és alkotmányos rendje kezdetének.

Valljuk, hogy a huszadik század erkölcsi megrendüléshez vezető évtizedei után múlhatatlanul szükségünk van a lelki és szellemi megújulásra.

Bízunk a közösen alakított jövőben, a fiatal nemzedékek elhivatottságában. Hisszük, hogy gyermekeink és unokáink tehetségükkel, kitartásukkal és lelkierejükkel ismét naggyá teszik Magyarországot.

Alaptörvényünk, jogrendünk alapja: szerződés a múlt, a jelen és a jövő magyarjai között. Elő keret, amely kifejezi a nemzet akaratát, azt a formát, amelyben élni szeretnénk.

Mi, Magyarország polgárai készen állunk arra, hogy országunk rendjét a nemzet együttműködésére alapítsuk.

ALAPVETÉS

A) cikk

HAZÁNK neve Magyarország.

B) cikk

- (1) Magyarország független, demokratikus jogállam.
- (2) Magyarország államformája köztársaság.
- (3) A közhatalom forrása a nép.
- (4) A nép a hatalmát választott képviselői útján, kivételesen közvetlenül gyakorolja.

L) cikk

(1) Magyarország védi a házasság intézményét, mint férfi és nő között, önkéntes elhatározás alapján létrejött életközösséget, valamint a családot, mint a nemzet fennmaradásának alapját.

(2) Magyarország támogatja a gyermekvállalást.

(3) A családok védelmét sarkalatos törvény szabályozza.

H. cikk

Az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élet-hez és az emberi méltósághoz, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

1. Magyarország Alaptörvénye 2012. január 1-jén lép hatályba.
2. Ezt az Alaptörvényt az Országgyűlés az 1949. évi XX. törvény 19. § (3) bekezdés a) pontja és 24. § (3) bekezdése alapján fogadja el.
3. Az ezen Alaptörvényhez kapcsolódó átmeneti rendelkezéseket az Országgyűlés a 2. pont szerinti eljárásban, külön fogadja el.
4. A Kormány köteles az Alaptörvény végrehajtásához szükséges törvényjavaslatokat az Országgyűlés elé terjeszteni.

*

Mi, a 2010. április 25-én megválasztott Országgyűlés képviselői, Isten és ember előtti felelősségünk tudatában, élve alkotmányozó hatalmunkkal, Magyarország első egységes Alaptörvényét a fentiek szerint állapítjuk meg.

TARTALOMJEGYZÉK

A betlehemi csillag története	5
A keresztény ANYA dicsérete	
Anya és fia kegyelmi szeretet kapcsolata	23
<i>Édesanyám karácsonya fényben és aranyban</i>	31
Édesanyánk múltunkba sóhajtó, vérző szíve	46
Édesanyámtól búcsúzom, mint áldozópap fia	48
Édesanyám szentmiséje	52
Bleicziffer Laura kármelita és hitoktató rövid élettörténete	58
A kommunizmust a jó Isten megpuccsolta, én csak segíthettem	61
Bevezetés az új Magyar alkotmány lelkeségébe	69
Magyarország alaptörvénye	71

Szmrecsányi főoltárkép: Királyok imádása 1480 körül

A kép az Esztergomi Keresztény Múzeumban látható
2500 Esztergom, Mindszenti tér 2.

E-mail: keresztenymuzeum@vnet.hu

Telefon: 06-33/413 880

Nyitva: márciustól decemberig,
szerdától vasárnapig 10–18 óráig.
Januárban és februárban zárva.